Ludas Matyi

1957. május 2.

XIII. évfolyam 11. szám.

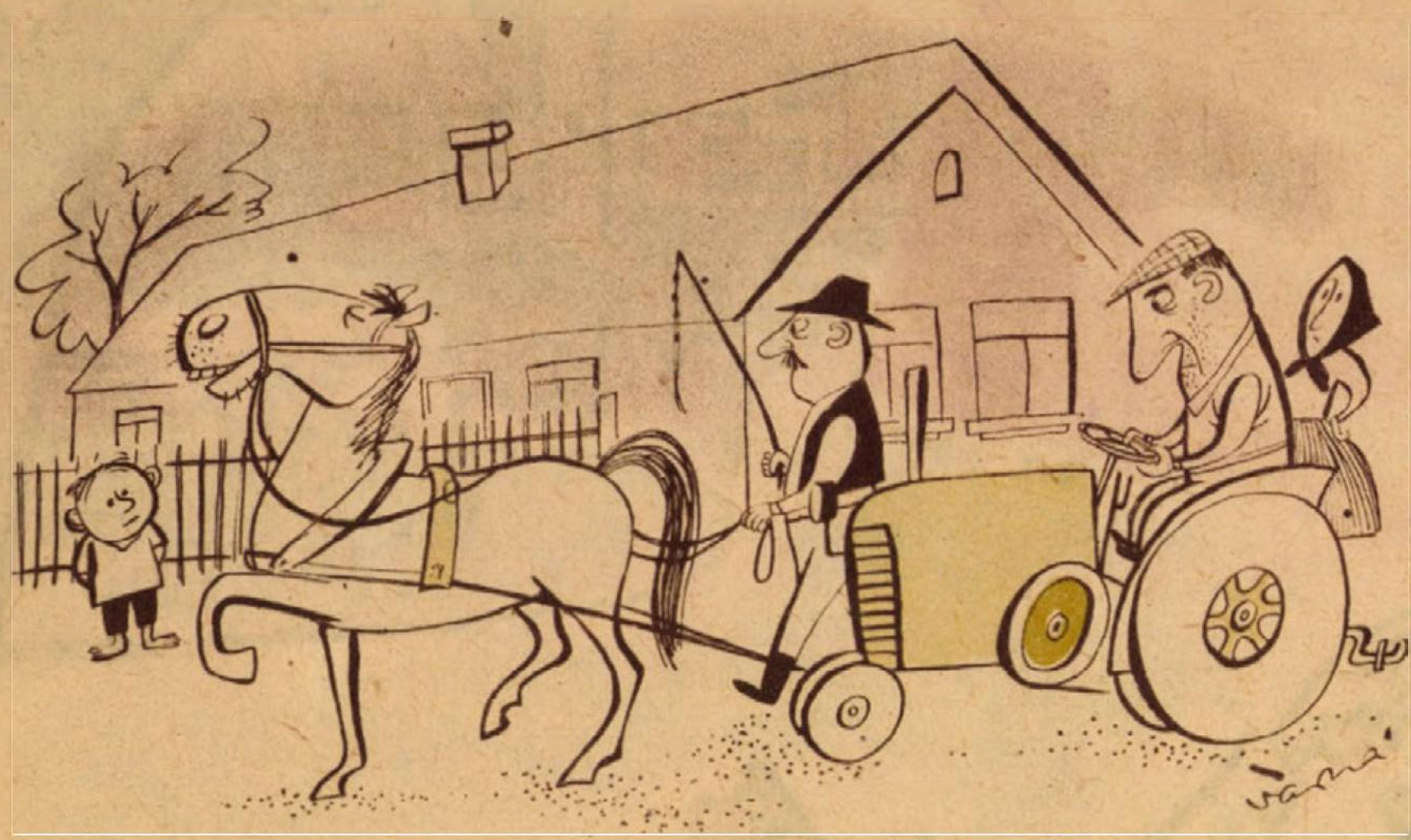
Május elsején

— Jól figyeljetek ide! A nagymama és a nagypapa elmegy a hangversenyre, Pistike az Állatkertbe, Sanyi a sportbemutatóra, anyátok Rózsival elmegy az esztrádműsorhoz, én meg vállalom, hogy beülök valahova sörözni...

Ára 1 forint

Büszkeség

Várnai György rajza

A plakátragasztó ötlete

Sándor Károly rajza

Ambíció

Hegedűs István rajza

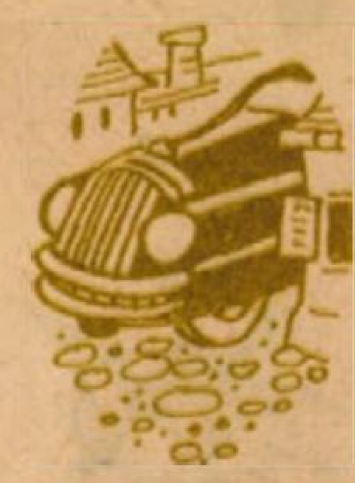
Kislányok egymás között

Vasvári . nna rajza

— Én egy rövid duplával és egy Karillal kibírom délig...

KORSZERŰ PANASZ

Barátom, Gyula így panaszkodott:

— Öregem, meg kell itt annak dögölni, akinek nincs protekciója. Tudod, hogy nemrég neveztek ki egy vállalathoz igazgatónak. Olyan a munkám, hogy sokat kell szaladgálnom, ezért kiutaltak részemre egy személyi gépkocsit. Eddig rendben van, mondod te, mi van itt panaszolni való. Várd meg a végét. Ugyanis az autó, amelyet kiutaltak, egy hatalmas, amerikai Hudson-kocsi, akkora, mint egy ház. Amellett teljesen kifogástalan állapotban van, úgy csillog-villog, hogy a fene megesz, ahányszor ránézek. Ebbe üljek én bele, ma? És az a sok lámpa meg szemafór, meg tudja az atyaisten, micsoda, ez a kocsi maga az áramvonalas személyi kultusz!

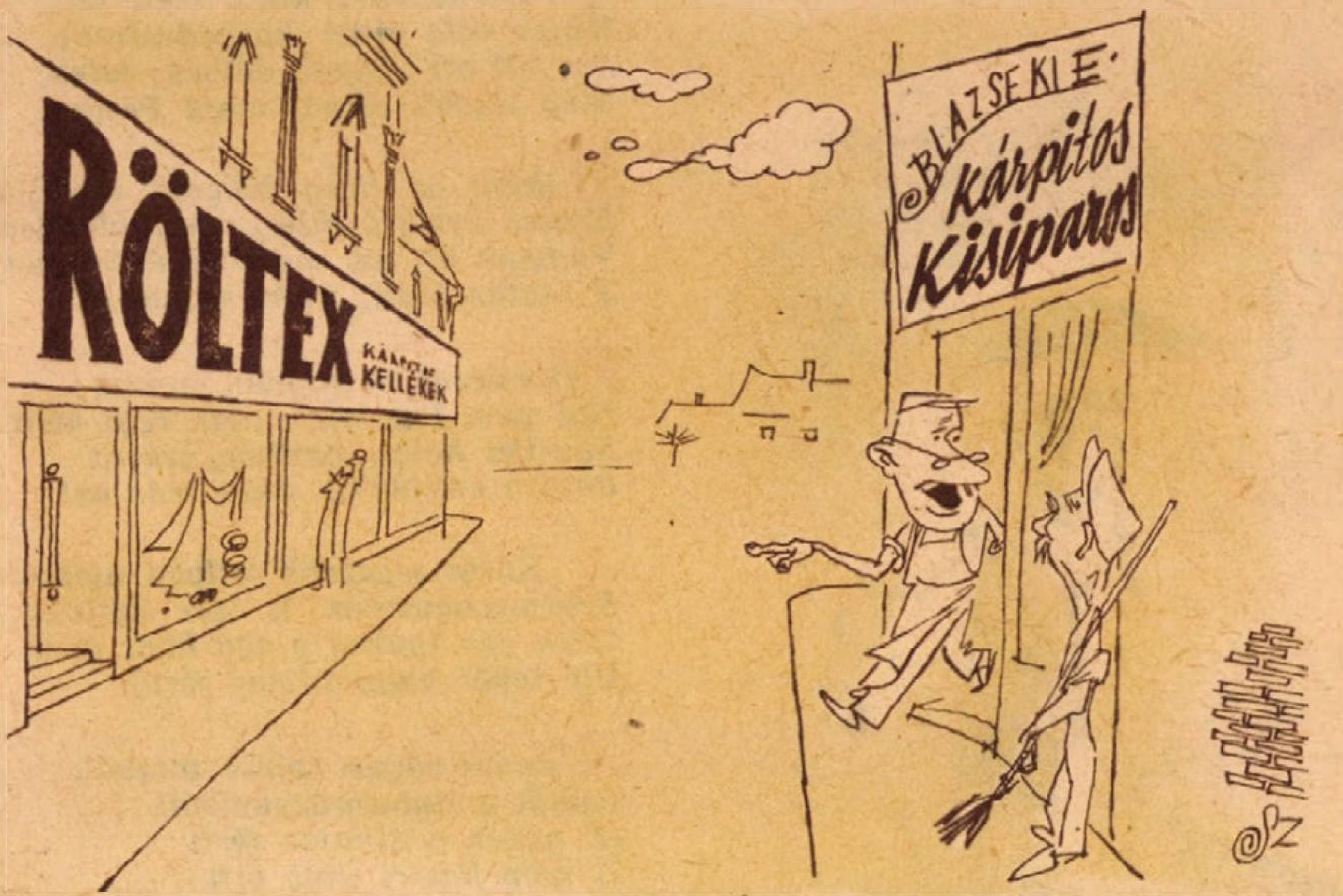
— De ez még mind semmi — folytatta. — Van hozzá egy sofőr is, barátom, két méter és százhúsz kiló. Ezelőtt egy gróf Festetichnél szolgált, ahogy meglát, pattan a volán mellől és nyitja nekem az ajtót. Most még azt vedd hozzá, hogy Óbudán lakom a Rekettye utcában, ez a legszűkebb utca egész Óbudán. Na most képzeld el, hogy megjelenik egy ilyen baromi kocsi a Rekettye utcában kétoldalt a házfalakat súrolva és felverve szirénájával az egész kerületet. Mindenki az ablakhoz szalad és sanda szemekkel lesi, hogyan tépi fel előttem az ajtót a grófi sofőr, hogy hajol meg mélyen, miközben én belibbenek a kocsiba... Hát nem! Ebben a látványban csak egyszer volt része a Rekettye utcának, azóta autóbuszon járok vagy villamoson, a kocsi pedig inkább csak álljon a garázsban. Néha árut szállítunk rajta, vagy beültetem a helyettesemet, de már ő is zúgolódik, azt mondja, felmond, ha a Hudson-kocsival kell járnia... És miért van mindez? Mert nincs protekcióm! A fejesek persze kiosztják egymás közt a jó kis rozoga kocsikat, nekem meg idevágják ezt a ragyogó lukszuskocsit, hogy ott egyen meg vele a fene! És nem lehet csinálni semmit. Már könyörögtem nekik, beadványokat szerkesztettem, hiába. Ha megfeszülök, sem kapok kisebbet... Hacsak most nem sikerül valamit csinálnom, de ez olyan szép, hogy nem is lehet igaz. A házmesterünknek van egy unokafivére, az most lett miniszterhelyettes. Már beszélt az érdekemben és szó van róla, hogy kicserélik a Hudsonömet egy kis Topolinóra, amelynek mind a négy sárhányója le van szakadva. Talán így elintézik a dolgot. Mert protekció nélkül, barátom, nem megy itt semmire az ember.

Gádor Béla

Békés átmenet

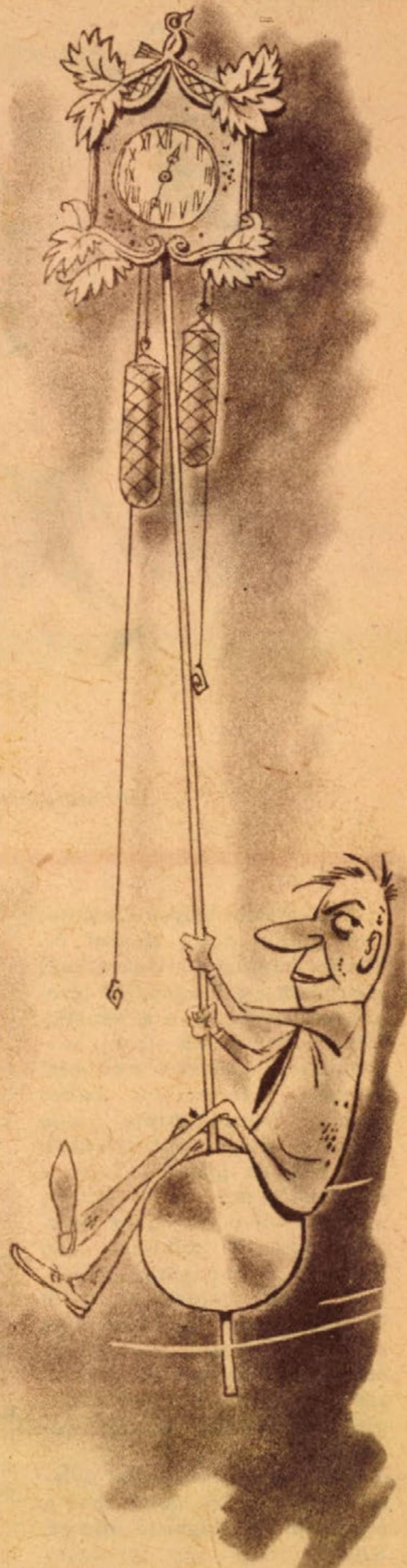
Szür-Szabó József rajza

— Tudja, hogy hányszor kell átmenni a kapitalizmusból a szocializmusba, amíg kapok valamit?!

Ingatag jellem

Tончz Tibor rajza

Pesti tudósítónktól

Azt már józan ésszel senki sem állíthatja, hogy lovasnemzet vagyunk, a szalmaláng-elmélet is léket kapott, amióta a szalmacellulóze hasznosításának széles országútjára léptünk. De azt tiszta szívvel, a történelem ítélőszékének kijáró felelősséggel lehet állítani, hogy feketeivó nemzet vagyunk. Ma már szinte mindenütt lehet inni feketét, a Közértekben éppen úgy, mint az eszpresszókban. Persze vannak lemaradások is. Még mindig van egy sereg vaskereskedés, múzeum és benzinkút, ahol még nem állították fel a kávéfőző masinát.

*

Egy fiatal újságírót igazságtalan dorgálás ért szerkesztője részéről. A fiatal újságíró ugyanis egy tudományos tárgyú cikkben azt írta, hogy „a szabad szemmel alig látható atomok...” Így akarta éreztetni az atomok csöpp voltát, ami tökéletesen indokolt is, hiszen például az „i” betű pontján nem kevesebb, mint 2·500·000·000·000·000·000, vagyis két és fél kvintillió atom fér el. Szerintünk legföljebb akkor tévedett az újságíró, amikor azt írta, hogy az atomok szabad szemmel *alig* láthatók. Holott atomokat szabad szemmel *kitűnően* lehet látni. Csak egyszerre sokat. Elég, ha ránézünk az asztalra, a papucsunkra, a Bodri kutyára. Csupa atom!

*

Nincs rossz film, csak arra kell vigyázni, hogy az ember a filmeket úgynevezett „előzetes”-ben nézze meg. Ezekben az izelítő jelenetekben minden film izgalmas, fordulatos, meglepő, változatos, mozgalmas. Aki persze mohón az egész filmet akarja megnézni, az bizony gyakran csalódik.

j. l.

Különös vendég

Vasvári Anna rajza

A kutyabarát

Schwott Lajos rajza

Ha ló nincs...

Toncz Tibor rajza

— Mit csináljak? Csak ilyen ballont kaptam...

Múzeumi vers

A Filmmúzeum közkedvelt lett,
Nincs nála mozi közkedveltebb,
Sor áll ott reggel, délben, esten,
Még iskolát csinál majd Pesten.

Miként az öreg bölcsek mondják,
Klassz tipp (jó ötlet) nem bolondság!
Vagyont ér, az, mondhatni kincset
S leutánozzák, mint a pintyet.

Pékmúzeumot fognak nyitni,
Hol nem lesz más, csak régi kifli,
Egy-két hetes, patinás, száraz,
Pesten holtbiztos siker már az!

A Körút legszebb helyén nyilván,
Szárnyasmúzeum is lesz nyilván,
Csak vén tyúkot s agg libát árul,
Elé tehát nagy tömeg járul.

A dendi vágya szinte tombol:
Ruhát a Ruhamúzeumból!
(E néven a divatos férfi
A szép Ecseri utat érti.)

Sikk Pesten, ami régi, ódon,
Töröm a fejem szörnyű módon:
Ne nevezzük mi is magunkat
Vicclap helyett Viccmúzeumnak?

Gergely Miklós

Iránytmutató költészet

A megfelelő helyen alkalmazott költői idézet kincset ér. Helyes irányba tereli az emberi gondolkozást. Ha például látogatóba megyünk, s a vendéglátó konyhájának falán szemünkbe ötlenek ezek a hímzett szavak: *„Akármilyen kedves vendég, három napig untig elég!"* — máris tudatossá válik bennünk az igazság, hogy a barátnál is drágább az az idő, amelyet ellop. Ilyenkor érezzük, hogy a költészet nem pusztán gyönyörködtetésre való, a vers hivatása nem merül ki abban, hogy önös érdekből, az élettől elszakítva, konkrét cél nélkül olvasgassák. A költő szava riadó, verse messze világító szövétnek, amely beragyogja utunkat. És nincs az életnek olyan válságos pillanata, amelyre ne volna meg a megfelelő, útbaigazító idézet. S ha mindenütt, köz- és magánépületekben, szalonokban és konyhákban, palotában és kunyhóban, termekben, előszobákban a falakról felénk sugározna néhány költői szó, mennyivel könnyebben találnánk meg a helyes belátás, a nyugalom állapotát. Amellett lakályossá, költőivé tud tenni bármilyen helyiséget a falon egy-egy lényegbemarkoló idézet. Gondoljuk csak el, hogy közhivatalokban milyen világosan kifejezné a hivatalnok és a fél gondolatvilágát, ha az íróasztal mögött a falon a következő halhatatlan szavak ragyognának a felekre:

Mit háborgattok?
Takarodjatok innen!

Persze nem minden közhivatal egyforma. A központi házasságkötő terem falára inkább ezek a sorok illenének:

A szerelem, a szerelem,
A szerelem sötét verem.

Utcai telefonfülkében megint más igék ragadnák meg a lényeget:

Megint beszélünk, s csak beszélünk!

Milyen megnyugtató érzés lenne minden vevő számára, ha a jótállási cédulákat ezzel a költői idézettel tennék melegebbé, emberibbé:

Mert szegénynek drága kincs a hit,

Tűrni és remélni megtanít.

Egyetlen adóhivatal hagyományos kedélyességén sem rontanának Petőfi halhatatlan szavai:

Ejh, ráérünk arra még!

Bizonyára jó hatást tenne a sportkedvelő szurkolóra is, aki esetleg a játékvezető elleni haragjában tettlegességre vetemedne, ha Ady Endre szavai nem figyelmeztetnék a hirdetőtábláról:

Nézni fogunk, hejhajh, csak nézni!

Közért-mérlegen viszont e néhány szó jelezné az ember tragédiáját (a vevő is ember):

Fukar kezekkel mérsz,
de hisz nagy úr vagy!

Amikor pedig ideges, ingerülten szuszogó emberek elkésve rohannak színházba, moziba, hangversenyre, Kiss József elégikus, szelíd, vágyódó szavai csillapíthatnák vágyódó lelküket:

Ó mért oly későn...

A totó- és lottó-klubokban, ahol az emberek a sötét borúlátás és a hurrá-optimizmus között hányódnak, az egész intézményhez illő fenséges szavakkal lehetne erősíteni jellemüket:

Mondottam, ember: küzdj
és bízva bízzál!

Kórterem falára Berzsenyi szavai kívánkoznak:

Romlásnak indult hajdan
erős magyar.

A műtő falára pedig a szabadság lánglelkű dalnokának sorai:

Sehonnai bitang ember,
Ki most, ha kell, halni nem mer.

E néhány szerény tanácsból is kibontakozik, hogy a költészet felemel, lelkesít és utat mutat, ha ügyelünk arra, hogy a megfelelő idézetet a megfelelő helyen alkalmazzuk.

Feleki László

Kártyapartner mindig akad

Szegény kis plakát panaszai

— Úgy látszik, nem vesznek engem komolyan ...

Olvasgatok

Nemcsak regényt, hanem utcát, házfalat, sőt néha még aszfaltot is; helyesebben az azon található hirdetéseket, kiírásokat, táblákat. Sok utcát kiolvastam már, de eddig *legjobban a körút tetszett.* Az kitűnően kezdődik, igen fordulatos, igaz, hogy nagyon hosszú, több folytatásból áll és az ember a végét is előre tudja, de legalább happy-endje van, hiszen ott a központi házasságkötő. Ajánlhatom még a külvárosi sorozatból a Karpfenstein utcát, elég izgalmas, különösen este, csak a vége felé esik kissé és kezd unalmas lenni; igaz, csak egy-két oldala: a jobb és a bal. Egyszóval *mindenkinek ajánlom az utca-olvasást.* Olcsóbb, mint a regény, nem kell kölcsön kérni és még tanulságos is. — Íme:

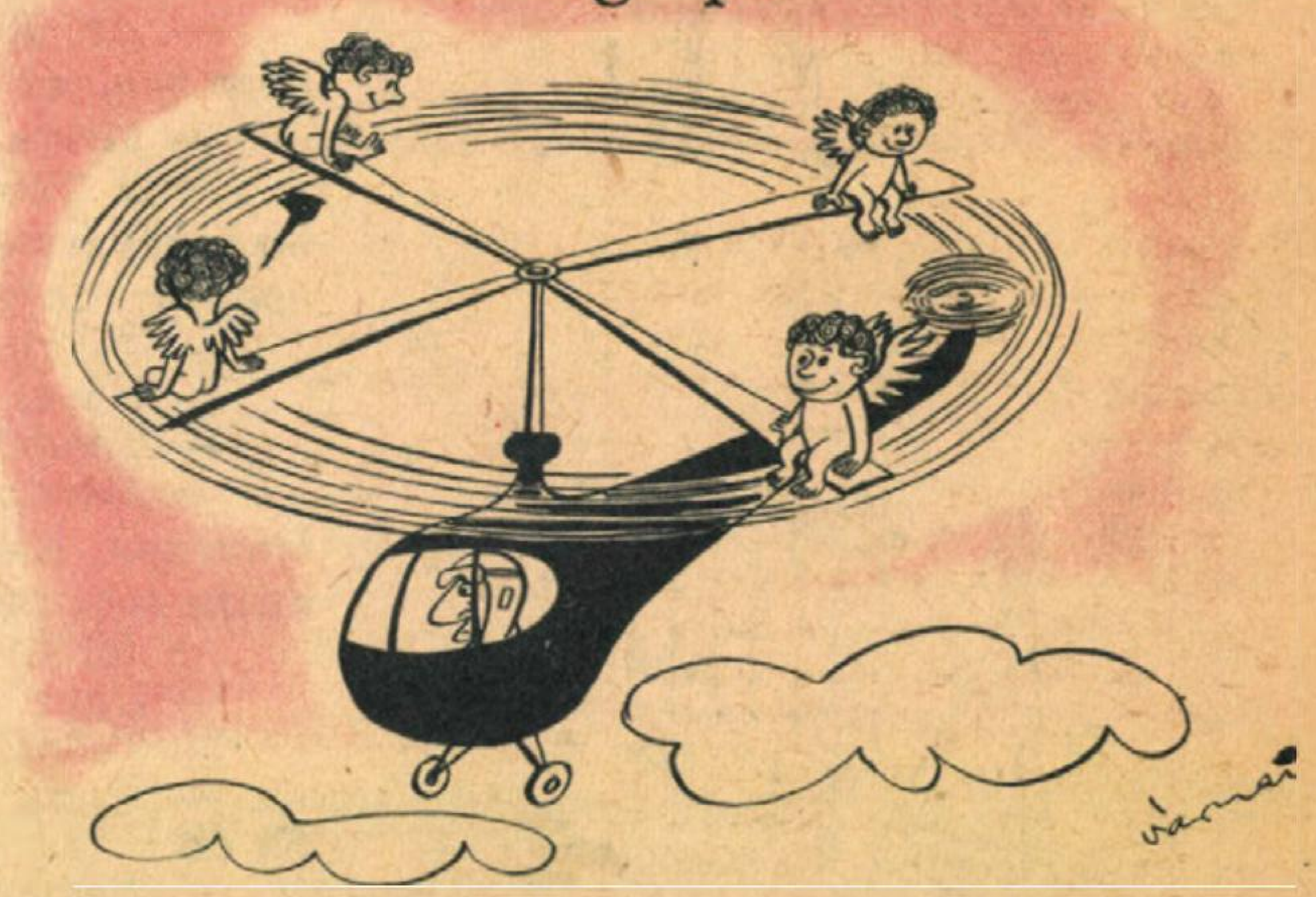
A Lukács fürdő egyik épületén ez olvasható: *Reuma továbbképző tanfolyam.* Ebből kiderül, hogy az embernek nem kell elkeseredni, ha *csak* egy kezdődő kis reumácskája van, amelyik néhanapján éppen csak hasogat, hanem egyszerűen beiratja erre a tanfolyamra *és rövid oktatás után máris úgy nyilall, hogy büszkén üvölthet a fájdalomtól.* Sőt biztos, hogy itt is, mint minden tanfolyamon, az arra érdemeseket még tovább is képezik. Tehát egy ilyen kezdő, de fejlődőképes reumácskából, szorgalom és jó előmenetel mellett — még köszvény is lehet, vagy *ha megbecsüli magát, egész isiászig is felviheti,* de, ha mondjuk, csak hekszensussz lesz... már az is eredmény.

A Vörösmarty tér egyik üzlethelyiségén ez állt: *Mahart mértékvétel és próba.* Félreérteni nem lehet. Csak az a bökkenő, hogy a MAHART hajózási társaság. Na mármost, hogy *tudnak ebben a csöpp kis helyiségben mértéket venni akár egy dunai propellerről is?* A tengerjárókról nem is beszélve. Hiszen ahhoz, hogy egy ilyen nagy hajó ide bejöjjön felpróbálni az alig összefércelt fedélzetét, *le kellene bontani legalább a Gerbeaud*-t. Mert az uszály, az rendben van, persze, ha estélyi ruhához tartozik és nem vontatógőzöshöz.

Befejezem, mert sietnem kell. Ugyanis tegnap elkezdtem a Wesselényi utcát olvasni és nem tudom, hol hagytam abba. Tudniillik az utcákra nem lehet szamárfület tenni... hiszen ki van írva: — *„Behajtani tilos!"*

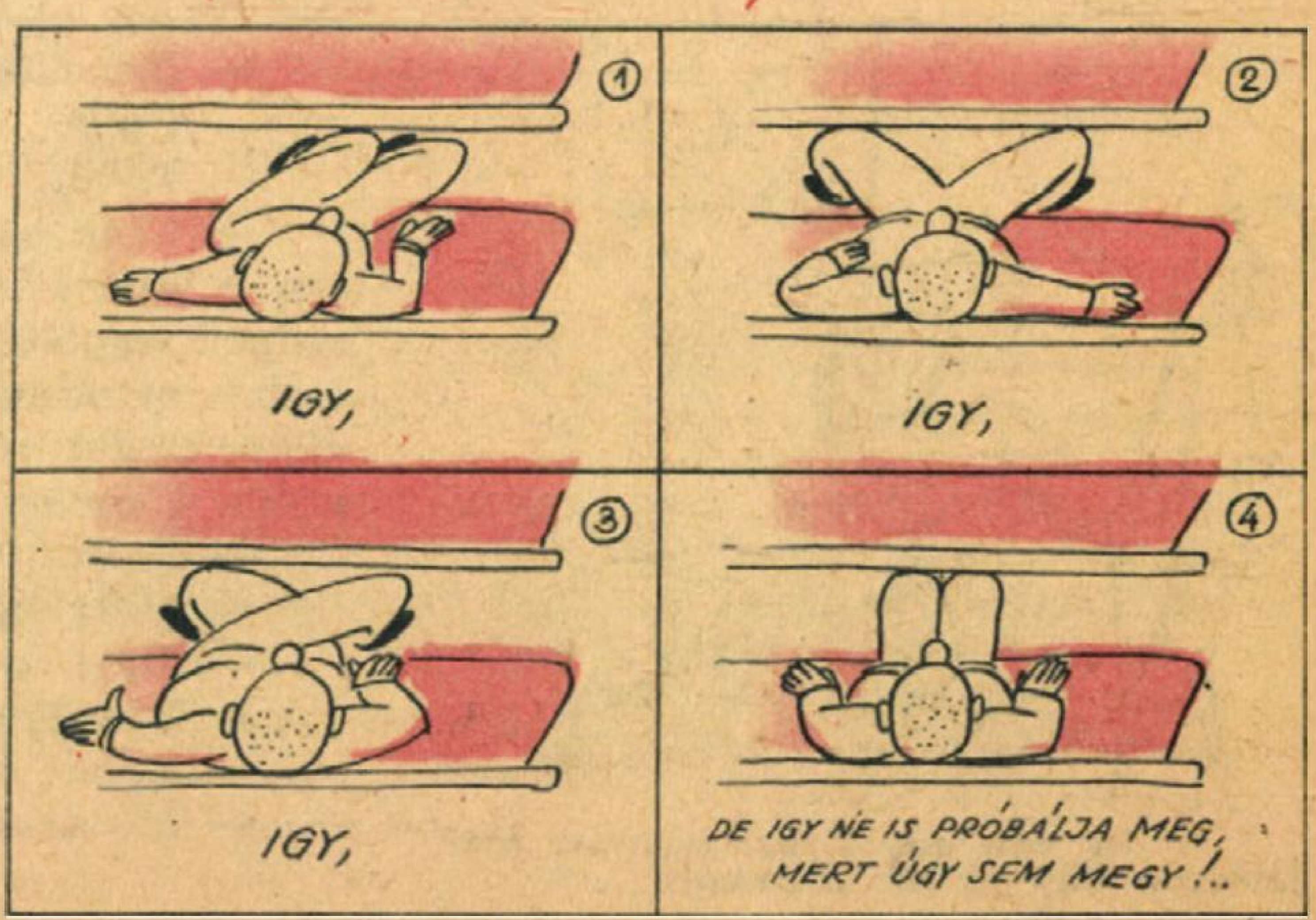
Erdélyi Emőd

Ringlispil

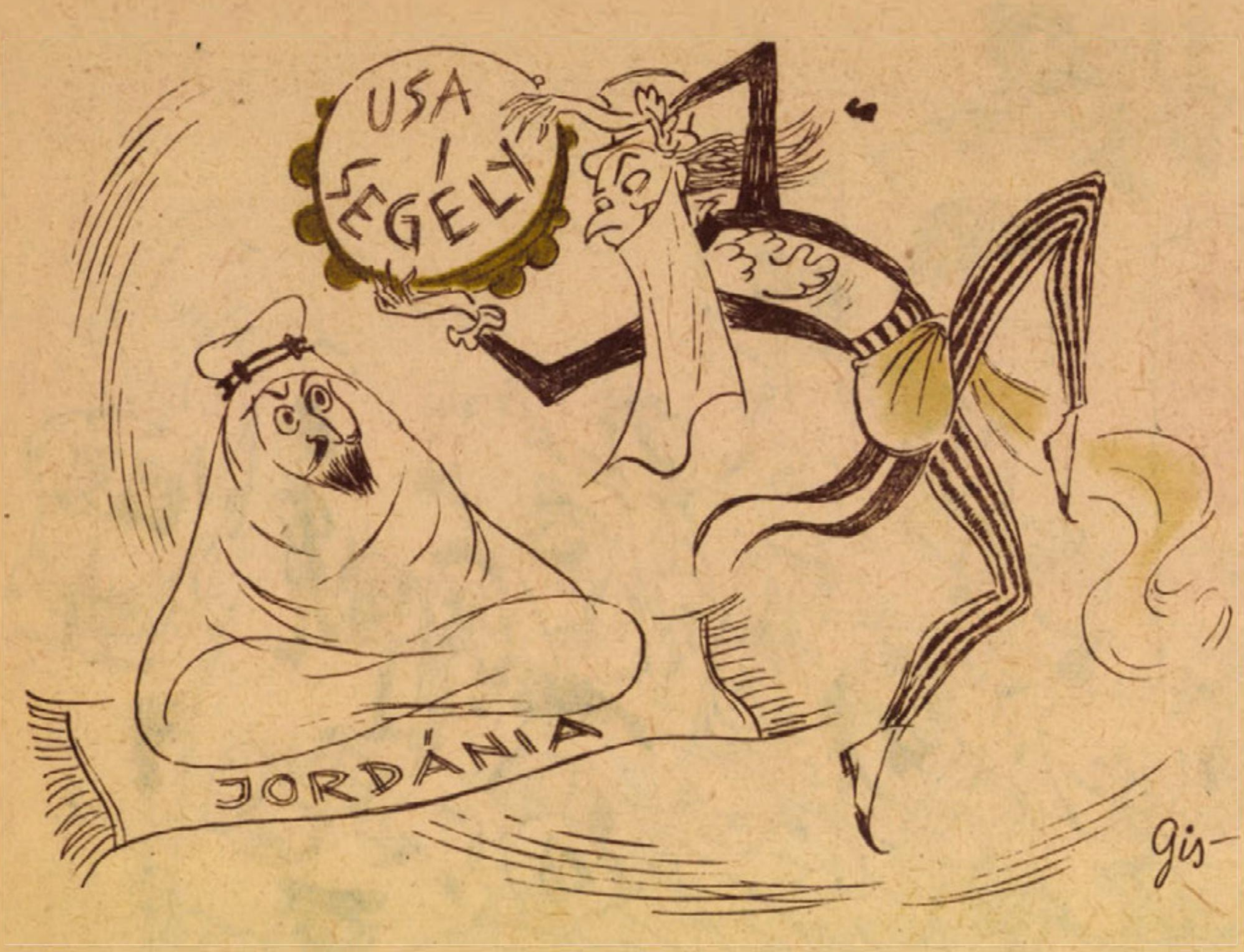
„Derék" ember, hogy üljön a trolibuszon

(rajzos magyarázat kicsit felülről nézve)

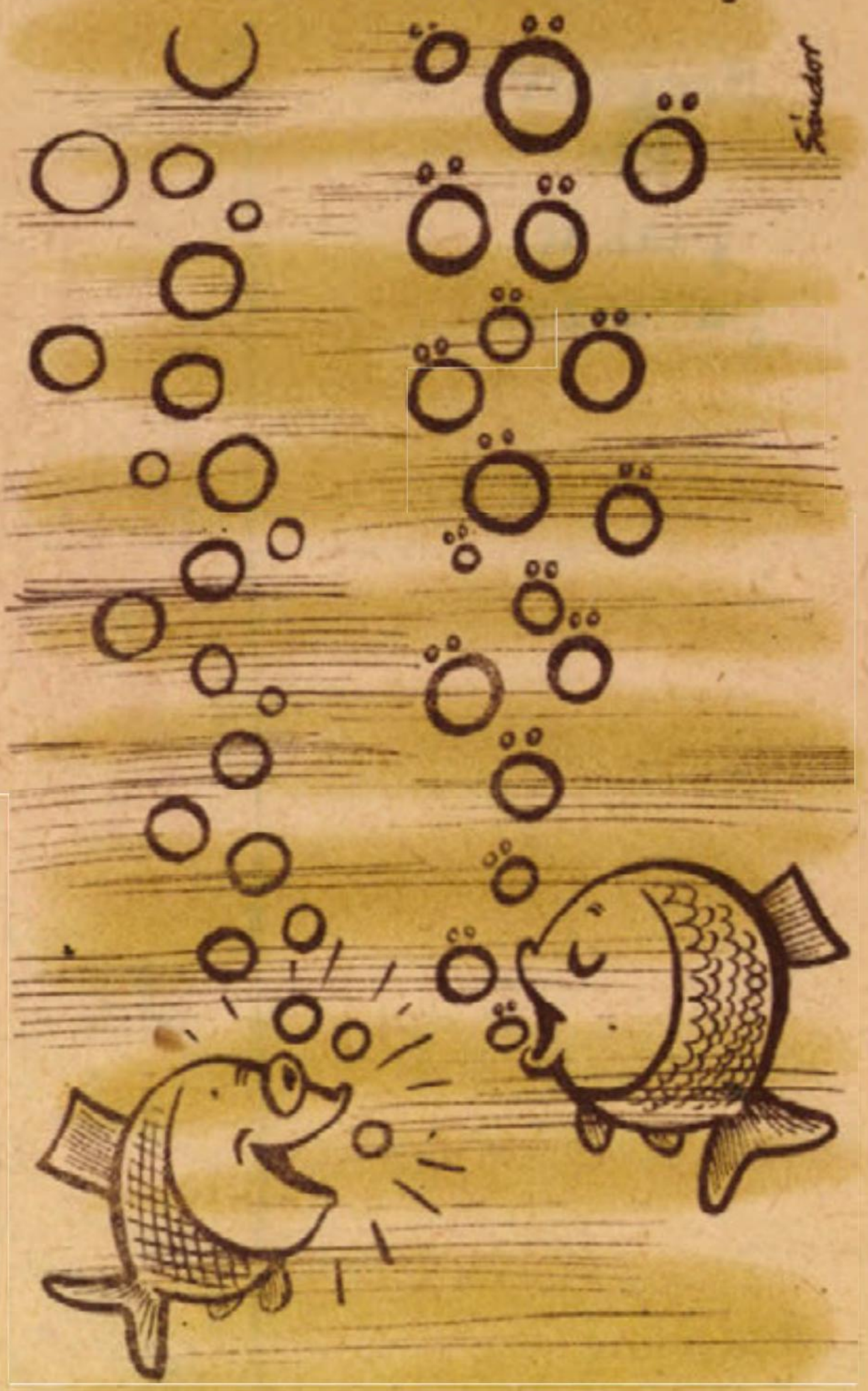

Csábtánc

Szegő Gizi rajza

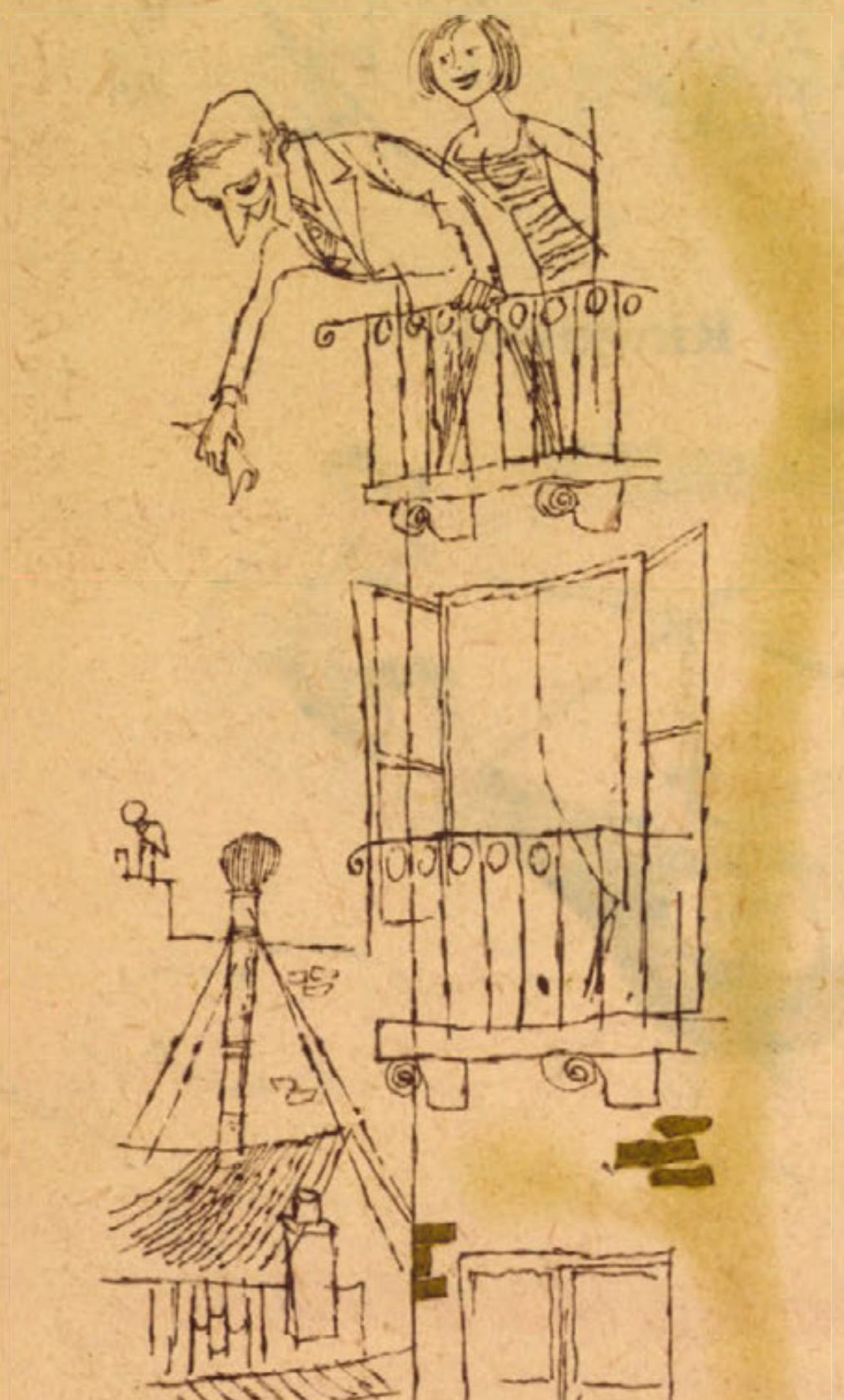

Tenyészetekből töltik fel a Balaton halállományát

— Á, kartárs, ön alkalmasint valamelyik szögedkörnyéki halastóból jött?

Az rendel, aki fizet

— Itt van egy tízes, de most már játsszon egy jó kis mambót! ...

Ketten beszélnek...

— Mert tudja uram, ami nekem a szívemen, az a számon. Én már csak ilyen ember vagyok.

— Értem. Szeretem az ilyen embert.

— Azt meghiszem. Mert sok ám a köntörfalazó, a hímző-hámzó, aki csak kerülgeti a kását, de bele nem harapna az istennek sem.

— Ronda az olyan.

— Az. Én azonban nem rejtem véka alá, amit gondolok. Ami a begyemben, az a nyelvemen — ahogy mifelénk mondják.

— Merre felé ahogy mondják.

— A Tompa utcában. Mert az emberek sokfélék. A legtöbbje alamuszi, meg képmutató. A jó magyar ember szókimondó. Én is úgy vagyok vele, hogy azt tartom: szóbul ért az ember.

— Csakis.

— Ugye.

— Tehát?

— Mert nekem uram egyenesen megfekszi a gyomromat az igazság, ha lenyelem. Kimondom én a szót uram, aztán kész. Biz énbennem az öregapám sem némítja el az igazságot.

— Jól teszi.

— Ugye.

— Tehát?

— Azért nem is vittem semmire. Kiadom én a magáét kinek-kinek. Ki én.

— Nagyon helyes.

— Ugye.

— Tehát?

— Tisztaszívű embernek nem lehet titkolnivalója. Ha én egyszer azt gondolom, hogy ez meg az ú g y van, akkor nem mondom, hogy í g y van. Én kérem kimondom, amit gondolok, ha felnégyelnek is érte.

— Becsülöm érte.

— Ugye.

— Tehát?

— Csak azért mondtam ezt, hogy az én szavaim mögött senki se keressen valami hátsó értelmet, vagy szimbolikát. Amikor hallom, hogy egyesek milyen képletesen beszélnek, azt mondom: pfuj. Mert ugye: vagy akar az ember mondani valamit és akkor mondja ki nyíltan, vagy pedig nem akar, akkor pedig hallgasson. De ha aztán én valamit mondok, arra mérget vehet uram, hogy az őszinte beszéd. Ami a szívemen, az a számon.

— Értem. Tehát?

— Mért kérdi folyton ezt a tehátot?

— Mert kíváncsi vagyok, hogy mit akar mondani.

— Én? Semmit.

— Dehát azt mondta, ami a szívén, az a száján!

— Így is van. De most nincs a szívemen semmi.

Tabi László

A statisztikus menyasszonya

Írta: Tristan Bernard

Madame Duramage a nagy nap reggelén mély megindultsággal lépett be a leányszobába. Berthe még az ágyban feküdt, szőke, ragyogó haja dicsfényként övezte bájos arcát.

— De... kislánykám... — kezdte bizonytalanul a mama —, hiszen ma lesz az esküvőd Beaumartin úrral.

— Tudom, tudom, mit akarsz mondani, drága mamám — szakította félbe a fiatal leány —, nyilván csodálkozol nyugalmam fölött. Gondolj azonban arra, hogy a földön körülbelül nyolcszázmillió nő él. Számítsunk le ebből kétszázötven milliót, mivel ezek túl fiatalon halnak meg ahhoz, semhogy megismerhessék a szerelmet. Azok között, akik a normális életkort elérik, kétségtelenül akad egy rész, amely valóban vénlány marad. Ez a szám azonban olyan jelentéktelen, hogy nyugodtan számításon kívül hagyhatjuk. Marad tehát kereken ötszázötven millió nő, akik részesei a házasság örömeinek. Tételezzük fel, hogy ez a szám mintegy 50 évenként megújul, ebben az esetben egy évre 11 millió, egy hónapra mintegy kilencszázezer és egy napra körülbelül harmincezer újdonsült feleség esik. Vagyis az előttünk álló huszonnégy órában harmincezer fehér, fekete, sárga és rézbőrű asszony fog beevezni a házasság révébe és örömeibe. Én sajnos csak egy vagyok ebből az óriási színes tömegből. Ilyen körülmények között pedig aligha kifogásolhatod, ha egy ilyen megszokott, valóban mindennapos esemény nem hat meg különösebbképpen.

Ezzel Berthe kezébe vette — az elmúlt órában ezt már 37-szer cselekedte — vőlegényének levelét és felolvasta anyjának:

„Nem írom azt neked, hogy a világ legszebb nője vagy. Ez igen nehezen bizonyítható s ráadásul egy komoly tudóshoz teljes mértékben méltatlan állítás volna. Ha azonban feltételezem, hogy Stratznak igaza van, amikor kimondja, hogy ezer nőre csak egy igazi szépség esik, akkor én arra az örvendetes eredményre jutok, hogy Te Európa körülbelül kétszázmillió nőjéből a kétszázezer szép nő közé tartozol. Ha mármost az európai férfiak számát is kétszázmillióra becsülöm, akkor ebből az következik, hogy csak minden ezredik férfira jut egy igazán szép nő. A statisztikával hivatalból foglalkozók száma Európában mintegy kétezerre tehető, ami viszont azt jelenti, hogy százezer emberre esik egy statisztikus. Egy statisztikus kilátása tehát arra, hogy szép nőt kapjon feleségül, olyannyira elenyésző, hogy esélye csaknem kimutathatatlan. Éppen ezért nem merészség részemről, ha azt állítom, hogy az egyetlen statisztikus vagyok Európában, aki Európa kétszázezer szép nőjéből egyet a magáénak mondhat. Ebből a tényből örömöm számszerű nagyságát is könnyen kiszámíthatod, különösképpen akkor, ha még azt is figyelembe veszed, hogy a mi esküvőnk miatt a fennmaradó ezerkilencszázkilencvenkilenc statisztikus esélyei egy szép nőre jóformán teljesen megsemmisültek." *Fordította: H. F.*

ÓGÖRÖG PÉLDÁZAT
arról: hogyan lesz valamiből az istenek itala

Szür-Szabó József rajza

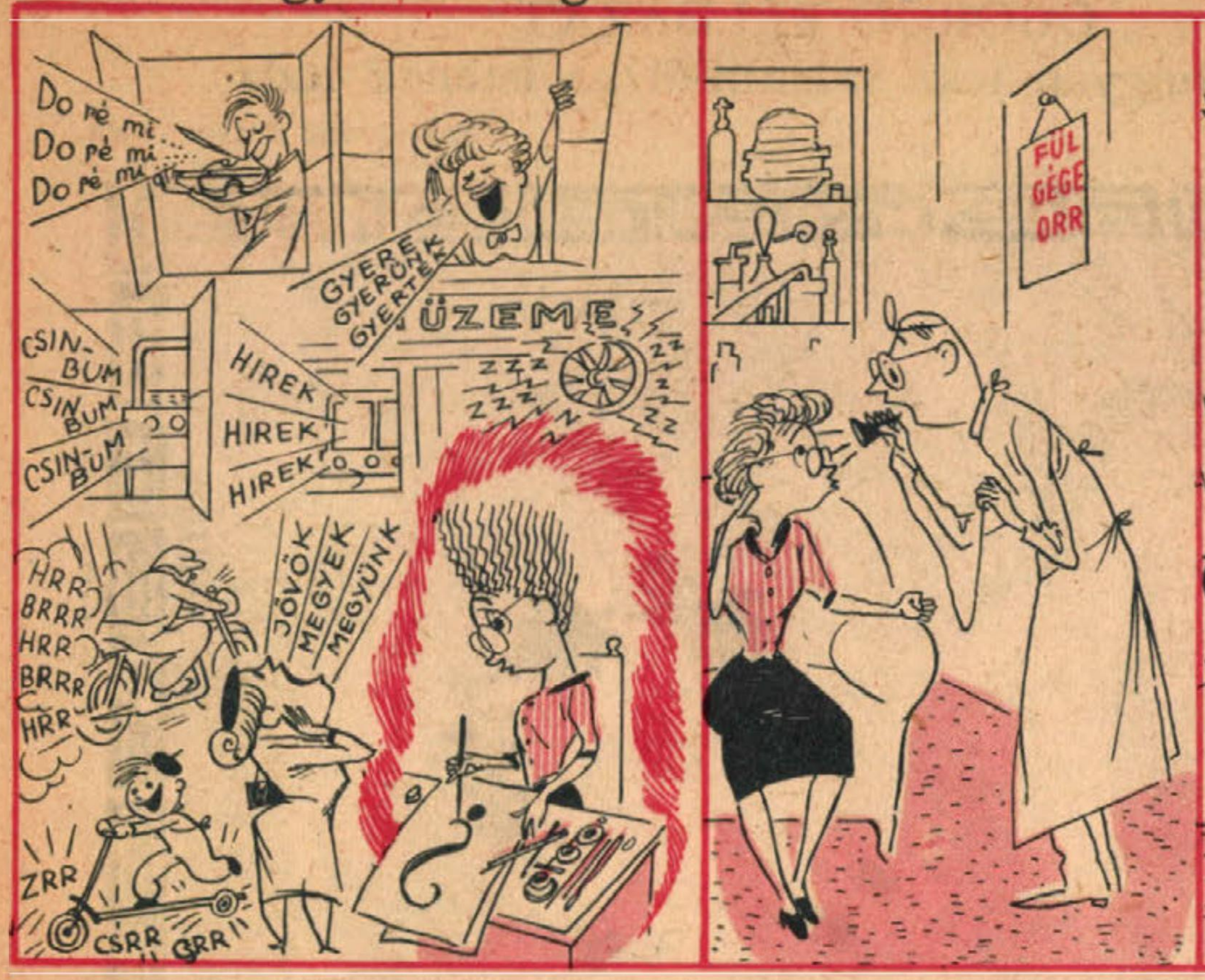
— Pilseni nincs, csak nektárral szolgálhatok...

Ez egyszer sajnos igaz!

— Drága ez a szövet...
— Én úgy éljek, hogy nekem is többe van!

Az egyetlen megoldás (Minthogy a csendrendelet sem segített)

A mi utcánk hangja

— Sajnos, szomorú hírt kell közölnöm önnel ...

— Hurrá! Megsiketültem!!

Ki tudnák imádkozni

Szűr-Szabó József rajza

Vállalati igazgató: Ezekből lenne a jó anyagbeszerző ...

Május

Sándor Károly rajza

Képzelt beteg

— Nagyon komiszul érzem magam, de legalább pontosan beszedtem az e havi **SZTK** adagot...

Ügyes ember

Szimat Elek mondta el nekem az alábbiakat, úgy írom le, ahogy tőle hallottam.

— Mert kérem elvtársam, az a lényeg, hogy az ember keményen tartsa kézben a dolgokat. Aki nem paríroz, annak zutty: csak a fejére, hogy meg ne sántuljon! Énfelőlem lehet valaki akármilyen jó szakember, ha nincs meg benne a proletárösztön, én bizony elküldöm a vállalattól; fel is út, le is út. Mert nem lehet tovább tűrni az opportunizmust, a jobboldali megnyilvánulásokat... Nemrég lepleztem le Zebegényit a tervosztályról, Londonból kapott levelet, már repült is. Aki nincs velünk, az ellenünk van. Kemény ököl... ez a fontos...

— Mert kérem elvtársam, az a lényeg, hogy az ember mindig megértő legyen. Nem kell mindjárt mindenkire ráfogni, hogy jobboldali elhajló. Elvégre nem baj az, ha valaki nyíltan megmondja a véleményét, akár a Petőfi Körben is. Milyen szép este volt: az ember már szinte érezte az új idők új dalait. Elég volt a merev életszemléletből, félre a dogmatizmussal! Ne csak jelszó legyen, hogy jóvá kell tenni a hibákat. Én, elvtársam, mindenkit rehabilitáltam már a vállalatnál... De persze én is hibás vagyok: a múltban keményen kezeltem a dolgozókat, néha túl szigorúan, azt is mondják, hogy embertelenül... Igazuk van, teljesen igazuk van! Ma már nem szégyellem ezt bevallani, sőt büszke vagyok arra, hogy elértem az önkritika ilyen magaslatáig. Most már belátom: sok mindent rosszul csináltam, sokat tévedtem, de ilyen volt a légkör felülről, így neveltek bennünket, engem is. Engem is, elvtársam! Ilyennek, sildesnek... De most mindent rendbehozok. Emlékszik elvtársam Zebegényire a tervosztályról? Visszavettem a vállalathoz. Ma fizettem ki neki 21.300 forint kártérítést. Ez az igazi demokrácia...

— Mert kérem elvtársam, az a lényeg, hogy megteremtsük az egységet: a jobboldal közeledjen a balhoz, a baloldal meg közeledjen a jobbhoz. Enélkül nincs egység. A magam részéről mindent megteszek, hogy meglegyen a mi kis egységünk a vállalatnál... Csak tudja elvtársam, egy kicsit mindenkinek igaza van és ilyenkor a legnehezebb megtalálni a helyes megoldást. Nem vitás ma már előttem, hogy most mégis az erős kéz politikájára van szükség, de persze le kell vonni a tanulságokat. Olyan erős kéz kell, amely tud ütni és tud simogatni is. Mert higgye meg kérem elvtársam, emberség kell az ütéshez is, humanizmus, hogy mindig odaüssön az ember, ahova éppen kell. Hol nagyobbat, hol kisebbet, de mindig akkorát, hogy kézben lehessen tartani a dolgokat... Nem igaz, elvtársam?

— Mert kérem uram, az a lényeg, hogy az ember együtt tudjon élni és hevülni a fiatalokkal. Nagyszerű megmozdulás, igazi, szent forradalom ez! Nem kell többé szemináriumra járni, a szabad szó kél életre: mindenki beszélhet, amit akar a mi vállalatunknál is. Velünk van az igazság, amely tizenkét évig a felszín alatt bújkált és nem tudott feltörni. Most eljött végre az én időm: mennyi elfojtott szó, mennyi gúzsbakötött indulat törte le minden ambíciómat! Csak a jó isten tudja, mennyit maceráltak és milyen nehéz volt igazgatónak lenni. Nézze uram, hogy hömpölyög az utca, hogy szökken kalászba a termés, hogy érik a mag, amit a föld alá vetettünk! Nem hiába éltem: egy új, szabad világ küszöbén állunk, a demokratikus szocializmus kapujában. Higgye meg uram, új vezetőink jól értik a dolgukat: megbecsülik a szakembert. Alig telt el egy hét, máris megkaptam a kinevezésemet. Nincs már bürokrácia, nincs káderezés, mégis tudják, kire építhetnek! Igaz, sok embernek kitették a szűrét, ami nem is csoda, hiszen annyian kompromittálták magukat: igazgatók mentek, igazgatók jöttek, de én maradtam. Hiába, uram, a legjobb tőke a becsületesség, a tiszta kéz politikája... Nem igaz, uram?

— Mert kérem elvtársam, a lényeg az, hogy az ember elvhű maradjon. Higgye meg, nekem is voltak kételyeim a Kádár-kormánnyal szemben, de aztán egyre inkább kezdtem tisztán látni. Már előbb is tudtam, hogy itt minden tiszta és világos, csak éppen én nem látom tisztán és világosan. Hogy velem pedig mi lett volna, arról jobb nem beszélni, de az teljesen mellékes is, mert nem az ember egyéni sorsa a fontos, elvtársam, hanem a kommunizmus ügye, az eszme diadala. Ezt akarta megdönteni az ellenforradalom, eltiporni tizenkét éves munkánk gyümölcsét: a magyar népi demokráciát, a munkáshatalmat. Hála az égnek, nem sikerült, elvtársam! Higgye meg, büszke vagyok arra, hogy a nehéz időkben végig az őrhelyemen maradtam ott a vállalatnál, ahol a legnagyobb szükség volt rám. Hiába, régi tanulság, hogy a legjobb tőke az elvhűség, az elvi szilárdság, a becsületesség és a tiszta kéz politikája... Nem igaz, elvtársam? Persze áldozatok mindig akadnak. Azt a Zebegényit sajnos kirúgtam.

* * *

Eddig tartott Szimat Elek mondanivalója. Mint már fentebb is jeleztem, úgy írtam le mindent, ahogy tőle hallottam. A magaméból csupán annyit teszek hozzá, hogy Szimat tavaly márciusában kezdte el a mondókáját és különböző időpontokban, öt részletben adta tudomásomra, amikor olykor-olykor összetalálkoztunk. A befejezőrészt éppen tegnap hallottam tőle.

Ügyes ember: máris megvan a kinevezése. Most helyettes igazgató egy másik vállalatnál.

Földes György

Iskola és kultúrház

Szegő Gizi rajza

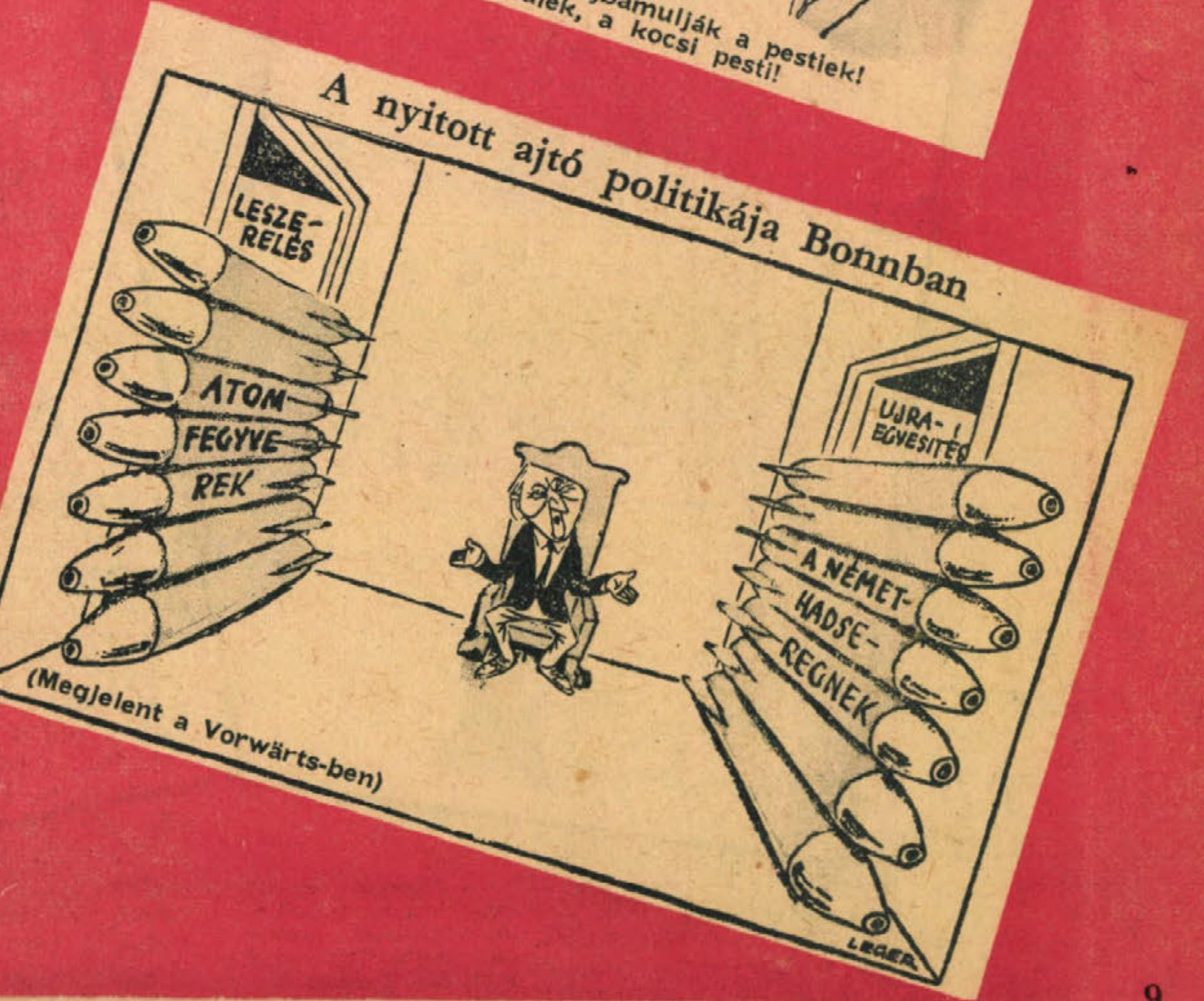
— Miért nem az iskolát javítják ki inkább?
— Első a kultúra, kérem!

Kocsiparkunk dícsérete

— Hát már ezt a külföldi kocsit is megbámulják a pestiek!
— Téved kérem, akik nézik külföldiek, a kocsi pesti!

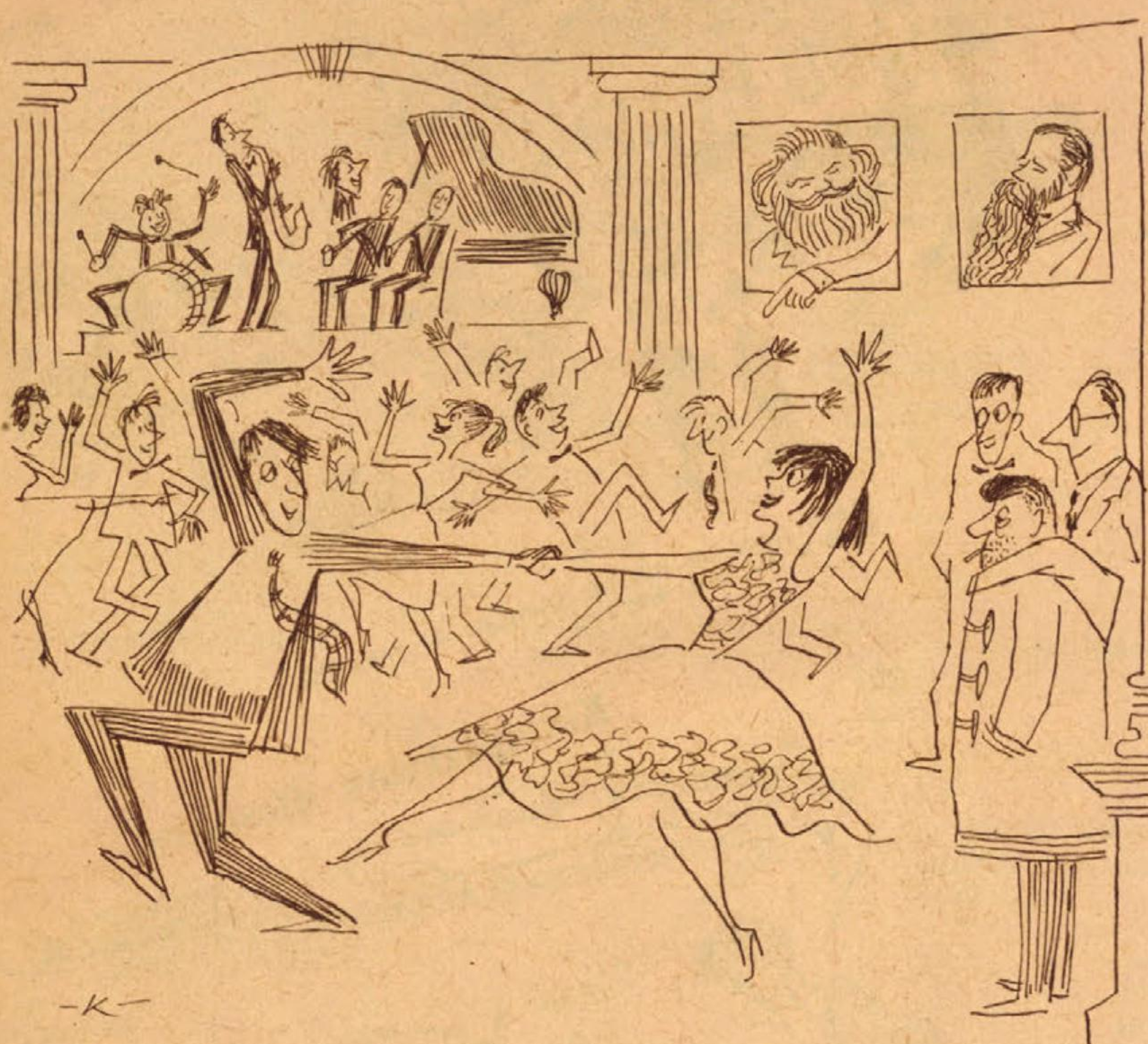
A nyitott ajtó politikája Bonnban

(Megjelent a Vorwärts-ben)

Rock and Roll-bemutató a Marx Károly Közgazdasági Egyetem aulájában

Kaján Tibor rajza

Marx: Látod, megint egy új kísértet száguld végig Európán...

Nehéz a nőket kiismerni

Bagó Balambért azért hagyta ott az első felesége, mert Balambér megcsalta őt. Illetve, ha precizek akarunk lenni — nem is pontosan azért. Ugyanis azt mondta Balambérnak:

— Azt még megbocsátanám neked, hogy megcsaltál, csak legalább lettél volna őszinte hozzám, mondtál volna el mindent becsületesen, én megbocsátottam volna.

Bagó Balambér tanulékony lélek volt és a második házasságában már leszűrte első házassága tapasztalatait. Amikor megcsalta a második feleségét — mert megcsalta, ebben nincs kétség — odament hozzá és azt mondta:

— Szívecském, egy vallomással tartozom neked. A ló is botlik, noha négy lába van. Letértem egy pillanatra az erény útjáról.

— Hány óra volt az a pillanat? — kérdezte szigorúan a második Bagó Balambérné.

— Nem volt az a pillanat óra, szívem. Év volt, szívem. Pontosan három és fél.

— Takarodj — mondta a második Bagóné. — Azt még megbocsátanám neked, hogy megcsaltál, de legalább tartottad volna titokban, ne mondtad volna szégyentelenül a szemembe.

Bagó Balambér megint okult és harmadik házasságában már óvatosan megkérdezte az asszonytól:

— Te mit nem tudsz megbocsátani, szívem: azt, ha nem vallom be, hogy megcsaltalak, vagy azt, ha bevallom, hogy megcsaltalak?

— Én azt is meg tudom bocsátani, ha nem vallod be, hogy megcsalsz, és azt is meg tudom bocsátani, ha bevallod, hogy megcsalsz — nézett rá szelíd őzike szemével az asszonyka. — Csak azt nem tudom megbocsátani, ha megcsalsz.

Ezért vált el harmadszor és ezért nem nősült meg negyedszer Bagó Balambér.

g— m—

Két kép szöveg nélkül

Kaján Tibor rajza

Tavaszi komisszió

Bevásároltam. Először is vettem egy fáradt leveli béka színű nyakkendőt. Tiller előadó szerint, — mindig nála szoktam vásárolni, a Főadó Átvetési Hivatalban — ez nem is nyakkendő, hanem költemény. Szonett a nyakon. Hosszúra kötve eposz, rövidre kötve epigramma.

— Hogy megy a bót? — kérdeztem Tiller kartárstól, miután megkötöttük az üzletet.

— Szoszo... — legyintett szomorúan. — Sokkal többet tudnék árusítani, ha megkapnánk a túlórákat...

A Főadó Átvetési Hivatalból a LOMIMPEX-hez mentem zoknit venni. Második emelet hat, Szinvai kartárs. Amit nem lát az íróasztalon — megtalálja a fiókban. Nem tudom, mi lehetett ezzel a Szinvaival, de aznap nagyon udvariatlanul viselkedett és megvárakoztatott, amihez én a LOMIMPEX könyvelési osztályán nem voltam hozzászokva. Szinvai kartárs — meg kell mondanom őszintén — mással foglalkozott munkaidő alatt és nem zoknikat árult.

— Szép kis kiszolgálás! — mondtam felháborodottan. — Órák hosszat váraköztatják a vevőket! Még egy percet várok és ha akkor sem szolgálnak ki, akkor átmegyek a Nyestkicsomagoló Vállalathoz, ott az ilyesmi nem fordulhat elő, ott az osztályvezető kemény kézzel fogja az adminisztrációt!...

Szinvai kartárs bocsánatot kért tőlem és a páncélszekrényből zoknikat vett elő. Kiválasztottam egy párat, fizettem, aztán a gép- és gyorsírónő becsomagolta a harisnyát egy összesítő-ívbe. Szinvai kartárs ismét bocsánatot kért tőlem és bűnbánóan lekísért egészen a kapuig.

Innen a Csuporipari Központba mentem. Ha szép ingeket akarnak venni, keressék föl önök is a Csuporipari Központ illeték-osztályán Kurinszki kollegát. Én mindig nála szoktam vásárolni.

— Á, egy kedves ügyfél! — állt fel Kurinszki íróasztala mellől, amikor meglátott. — Hogy szolgál a kedves egészsége? Felesége őnagysága? A gyerekek? A nagymama? A nagynénik? Egészségesek? No, ennek nagyon örülök...

— Hiába — mondtam magamban —, Kurinszki régi tisztviselő, tudja, hogy kell bánni a vevőkkel.

Az ingvásár után még sokáig elbeszélgettem vele, Kurinszki elmondta nekem az álmait:

— Tudja, arról álmodozom, hogy milyen szép is volna, ha egyszer nyithatnék egy kis állami hivatalt, nem nagyot, csak egy ici-picikét, de az előkelő legyen... S természetesen semmi bóvli, minden a legújabb és a legfinomabb... Istenkém, ha meg lehetne csinálni...

A Csuporipariból egyenesen hazamentem és a vásárolt holmikat büszkén megmutattam a feleségemnek.

— Szép, de most én is mutatok neked valamit, — mondta a feleségem rejtélyes mosollyal, és a szekrényből előszedett egy mustárszínű jersey-pullovert.

— Mennyi volt? — kérdeztem rögtön. Pirulás nélkül elárulta. Azt is elárulta, hogy egy minisztériumban vásárolt. Dühbe gurultam és felháborodott hangon a szemére vetettem:

— Persze, mert te minisztériumokban vásárolsz! Vedd tudomásul, hogy ezt a vacakot egy szolid kis állami hivatalban fele annyiért megkaphattad volna!

Mikes György

Anya és leánya

Toncz Tibor rajza

— Én ma a mogyorószínű nájlont veszem fel... Légy szíves, te húzzál más színűt, nem szeretem, ha az emberek lépten-nyomon összetévesztenek bennünket...

KÜLFÖLDI SZEMLE

Nehéz állás

A Confidential című elterjedt newyorki hetilap főképpen botrányok és családi intimitások közlésének köszönheti kétes értékű népszerűségét. Robert Harrison, a lap szerkesztője panaszolta, hogy a csuda nagy népszerűségnek is meg vannak a maga árnyoldalai.

— Annyira ki vagyunk szolgáltatva brutális emberek fizikai támadásának, — mondotta —, hogy egyetlen biztosítótársaság sem vállalja a szerkesztőség tagjainak életbiztosítását.

Az igazi sportszellem

Angliában nagy vita folyik most arról, hogy kegyetlen-e a vadászat. A legtöbb hozzászóló, sajtóban és rádióban egyaránt kikel a „véres sportok" ellen. A vadászok természetesen hevesen védik igazukat, s néha igen eredeti módon. Nagy feltűnést keltett Sir Bernard Waley-Cohennak, a Devon és Somerset-i szarvasvadászok elnökének az alábbi nyilatkozata:

— A kifogásolók megfeledkeznek arról, hogy a szarvasoknak is szórakozás a vadászat, amikor üldözik. Önző és egyoldalú álláspont azt állítani, hogy a vadászat csak az emberek sportja.

Igazi angol sportszellemtől sugárzik ez a nyilatkozat, amely nem tagadja meg a sportélvezetet a brit szarvasoktól és őzektől sem, noha ez utóbbiak számára a legtöbb sportesemény holtversennyel végződik. Viszont nekik is bele kell nyugodniok abba, hogy a sportolás egészséges ugyan, de gyakran veszélyes.

Az érem másik oldala

Sok külföldi lap megírta, hogy Nixon amerikai alelnök Ghanában tett látogatása alkalmával golyóstollal ajándékozta meg a „törzsfőnököket". Az amerikai lapok gúnyosan említették meg, hogy ezek a primitív emberek mennyire örültek a csecsebecsének.

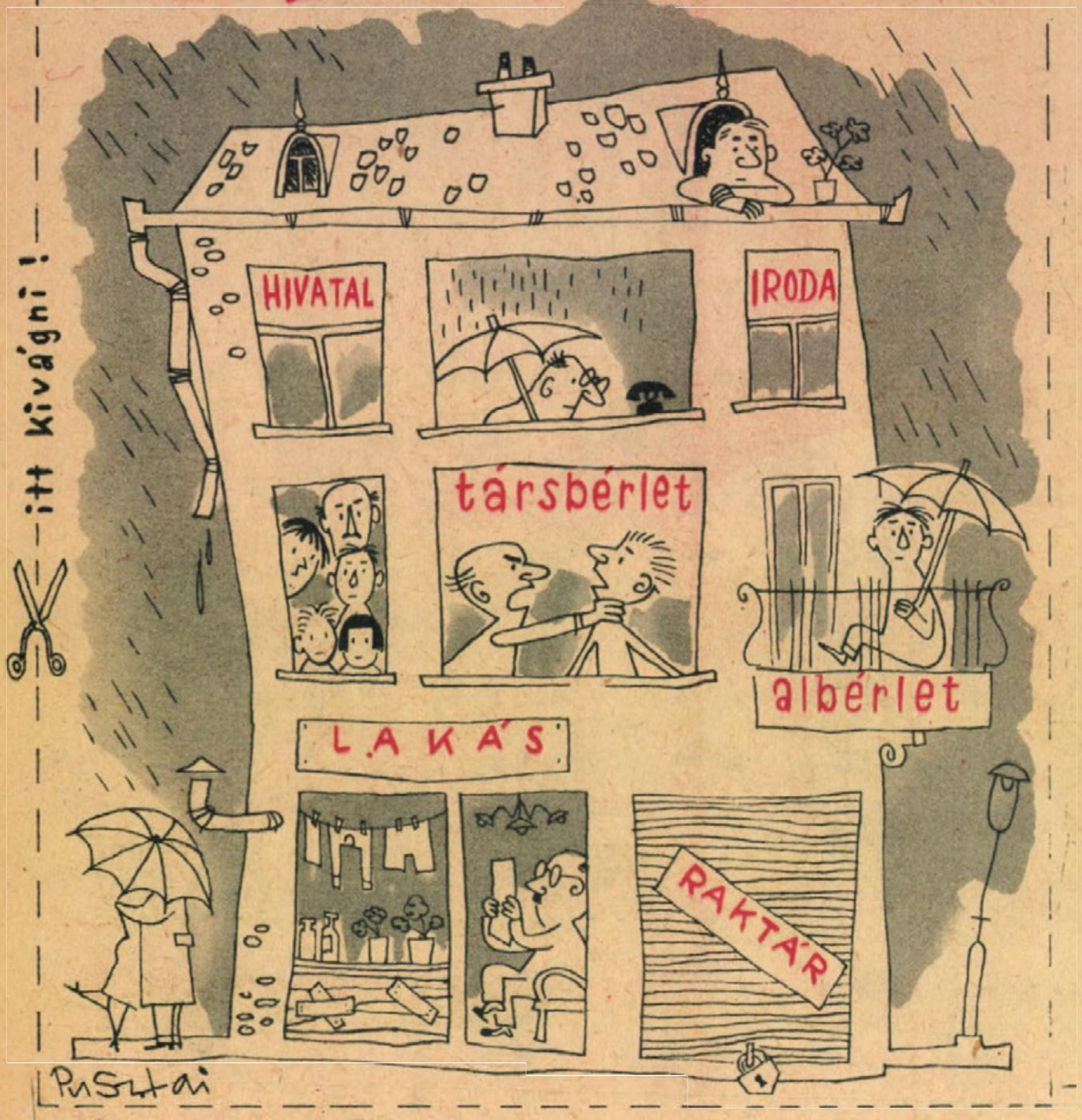
Egy amerikai hetilap közli egy ghanai fiatalember levelét, amelyben többek között a következőket állapítja meg:

„Az egyik primitív megajándékozott az apám volt. Oxfordban végezte az egyetemet, több külföldi egyetemen tanított. A gyerekes ajándékot természetesen elfogadta, mert a mi udvariasságunk azt tanítja, hogy ajándékot nem illik visszautasítani."

Talán van benne némi túlzás

Pusztai Pál rajza

Van még tennivaló!

Ezt a rajzot csak azért közöljük, hogy mindazok, akik valamit is tehetnek a lakásépítésekért, vágják ki, keretezzék be és az íróasztalukkal szemben függesszék ki. Nem árt egy kis ösztönzés.

Szédületes karrier

Hát kinek mire! Vannak néhányan, akik nyerni akarnak. Körülbelül hárommilliónyian. Namármost világos, hogy ezek közül kétmilliókilencszázkilencvenkilencezer szánalomra méltó fanatikus, aki heti csalódás-szükségletét, számos forintokért, ily módon elégíti ki. Mintha nem ismernék a N.Ö.K (Ne örülj Korán) elnevezésű intézmény számos munkatársának egyikét-másikát... No de nem erről van szó. Én például nem akarok nyerni. Nem én. Én csak egy kis illúziót, kis álmodozást vásárolok magamnak heti 3,30-ért az Adria felett zúgó csípős szél ízéről, párizsi utazásról, Wartburg-kocsiról, 10 000 kötetes saját könyvtárról, Lollobrigida forró kézszorításáról ésatöbbi. Istenbizony megéri!

Tivadar megint más eset. Már diákkorában utálta valamennyi osztálytársa. Én is. Azután öt évig nem láttam. De hallottam felőle és ezek a hírek meghökkentettek. „Áldott jó ember'' — dicsérte valaki. Mármint Tivadar? — csodálkoztam magamban. Hiszen smucigabb disznóval azóta sem találkoztam. Mindig a pad alatt ette meg titokban a májzsíros kenyerét. „Kicsit ostoba, nagyon buta, de arany szíve van'' — így a másik. „Önzetlen a végtelenségig'' — nyilatkozott a harmadik. Izgatott a dolog.

Nemrégiben aztán találkoztam Tivadarral a körúti Totolottózóban.

— Szervusz Tivi, hát te is?

— Na hallod — feleli. — Népszerűség!

— Micsoda? — lepődtem meg, miközben egy belső hang azt súgta, hogy a titok nyitjához értem.

— Ugyan ne viccelj. Komolyan nem érted?

— Nem.

— Hát idefigyelj. Mióta van totó és pláne, hogy most bejött a lottó, karrierem szédületesen felfelé ível. Az emberek megszerettek.

— ? ? ?

— Egyszerű az egész. A hivatalban meglobogtatom a szelvényt: „No, Kovácskám, mondom, mit vegyek magának, ha kijön? Autót, villát, feleséget? Maga csak megérdemli, maga itt a legrendesebb ember. Mit motyog, ne szégyellje magát? Hogy autót? Jó. Itt a kezem, becsszóra kap egy szép Skodát.'' Érted már?

— Kezd derengeni. Folytasd.

— Nincs mit. Ez így megy végig. A főnökömnek vikendházat, Lukácsnénak a könyvelésből bundát ígérek, Mancikának, a gépírónőnek indiai utazást... Ma már osztályvezetőhelyettes vagyok — tette hozzá szerényen.

— Bámulatos. És hogyan váltod be az ígéreteidet?

A szája is tátva maradt.

— Meg vagy őrülve? Sehogy. Hát éppen ezen alapul a módszerem. Hogy Olaszországban 150 éve nem volt telitalálat. Hogy a nyerési esély egy a negyvenhárom millióhoz. Mit gondolsz, mikor kerül rám a sor? 170 év múlva, he-he-he.

— És ha mégis kijönne?

— Az tragédia lenne. Már duplán elígértem az egészet. Ne fesd az ördögöt a falra. No szervusz.

Kristóf Péter

Erich Kästner

Matild — bekeretezve

Éljen a nagytakarítás!
Az ember turkál és előkerül
Kép és levél és sok miegymás,
Ami nincs is már, csak körülbelül.

Tegnapelőtt két órát kutattam
Az íróasztal-fiókokat.
Ott leltelek meg a balsarokban:
Fekete ráma, vizit-alak.

A régi képen hét éves voltál.
Matrózruhás, kis csöppnyi nő.
Fűzőscipőt és loknit hordtál.
Hej — mondtam — eljár az idő!

A köztünk megesett esetnél,
Mely nem volt szerelem híján,
Háromannyi idős lehettél,
Mint itt e fotográfián.

Néztem fényképedet, a régit.
Gyerekszemed még tiszta, friss.
Mikor romlottál meg fenékig?
Hozzám már rossz voltál. Komisz.

A kedves, bájos kisleányka
Húszéves korban — rongy, piszok!
Matild, sosem tűnődtél rajta,
Mi volt, mi ide juttatott?

Zsebem mélyében henteregtél,
Más uraknál a lepedőn.
Flaskából vedeltem a koktélt,
S csontomba száradt a velőm.

Célba is lőttem már titokban.
Átvirrasztottam éjeket.
De vérengzésig nem jutottam.
Találat előtt — vége lett.

Ami elmúlt, a por befödte.
Volt — nincs. Nem kellesz már babám.
De gyermekképed, ó, te dög, te,
Felállítom a zongorán.

(Békés István fordítása)

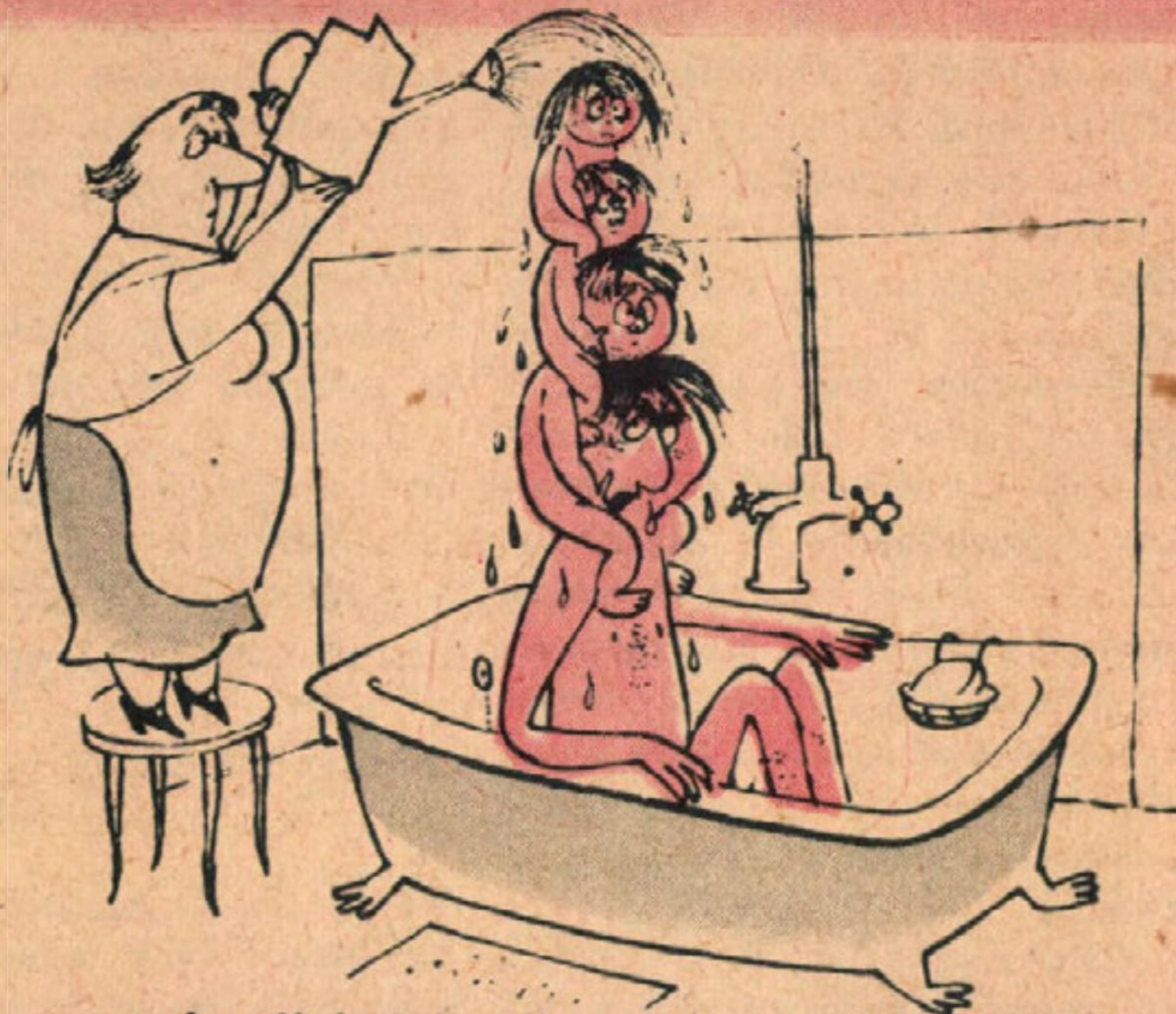
Lovagi torna

Ludas Matyi bemutatja

Karl Schradert

az „Eulenspiegel'' című kelet-berlini vicclap munkatársát. Fő jellegzetessége, hogy rajzaiban az embereknek állandóan fejébe száll a vér, vagy azért, mert mérgesek, vagy azért, mert zavarban vannak. Tessék megfigyelni!

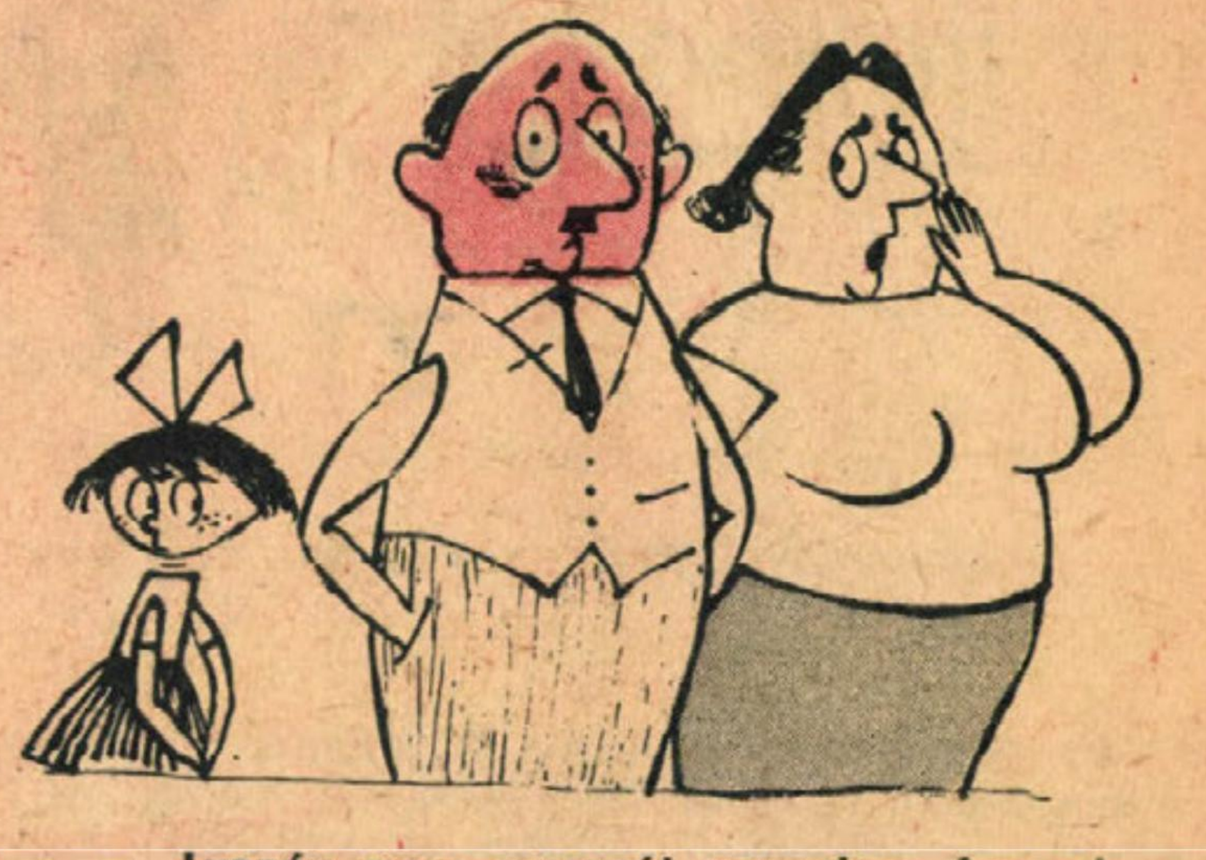
— Anyátok takarékossági mániájából kezd elegem lenni!

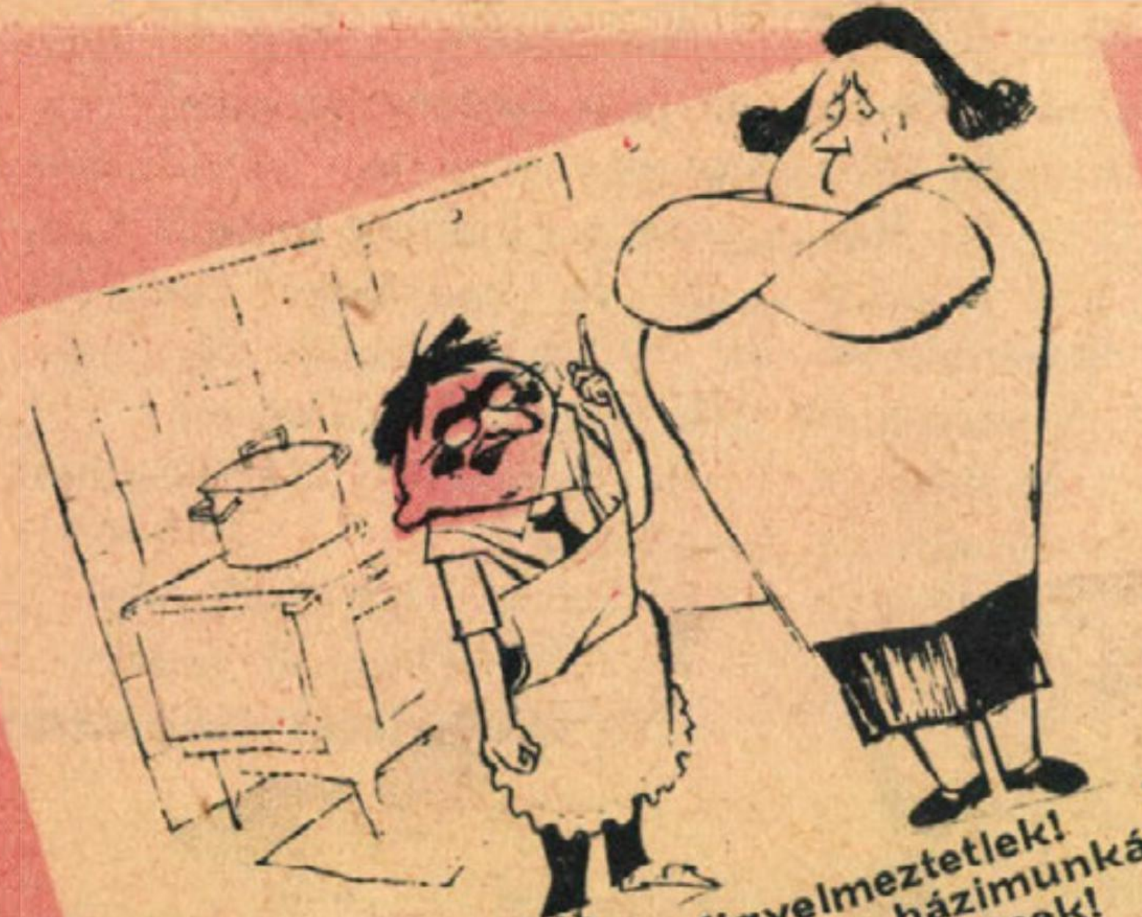
— Kérek szépen 20 pfenniget villamosra...

— Esküszöm neked, hogy én nem hívtam meg!

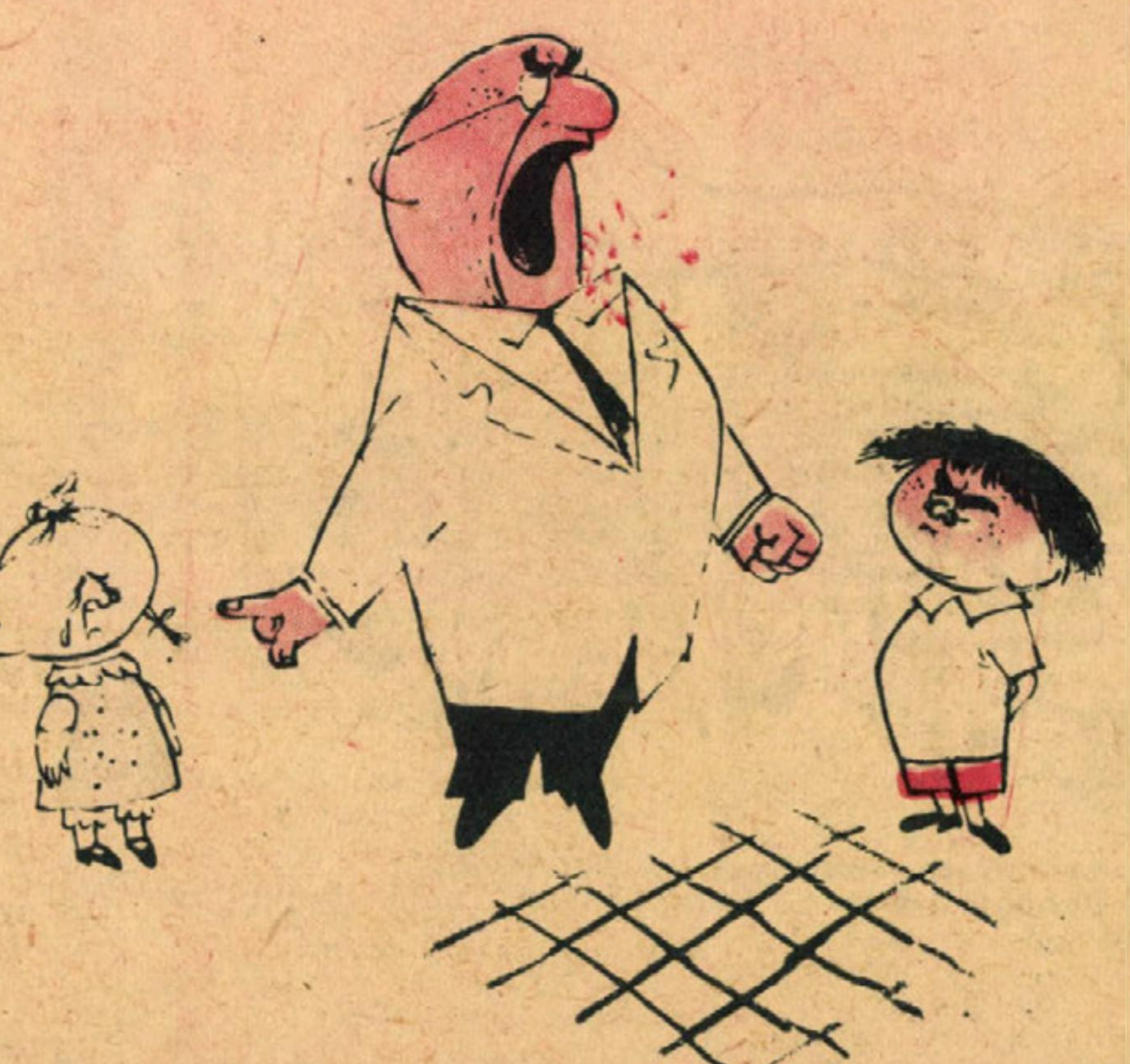
— Igazán nem muszáj nyomban így elvörösödnöd, ha a lányod valami kényeset kérdez. Ez bizalmatlanná teszi őt...!

— Utoljára figyelmeztetlek! Ha mégegyszer beleszólsz a házimunkába, kiíratom magam munkaképesnek!

— Gőgös libák! Tíz év múlva még találkozunk!

— Nem fogod feleségül venni, mert nem ő az igazi a te számodra és ezzel kész!

Le a bürokráciával!

Debreceni jegyzetek

Hortobágy... Petőfi szobájában a Népbolt Vállalat raktára van. A történelmi és irodalomtörténelmi helyen birkabőr, só és szikvíz látható. Leülni sehol sem lehet a híres hortobágyi csárdában, csak a szabadban van néhány asztal. Ha esik az eső, akkor csak az eresz alá lehet menekülni. Ilyen a Petőfi-kultusz a Hortobágyon.

Beázik a tető a Csokonai Színházban

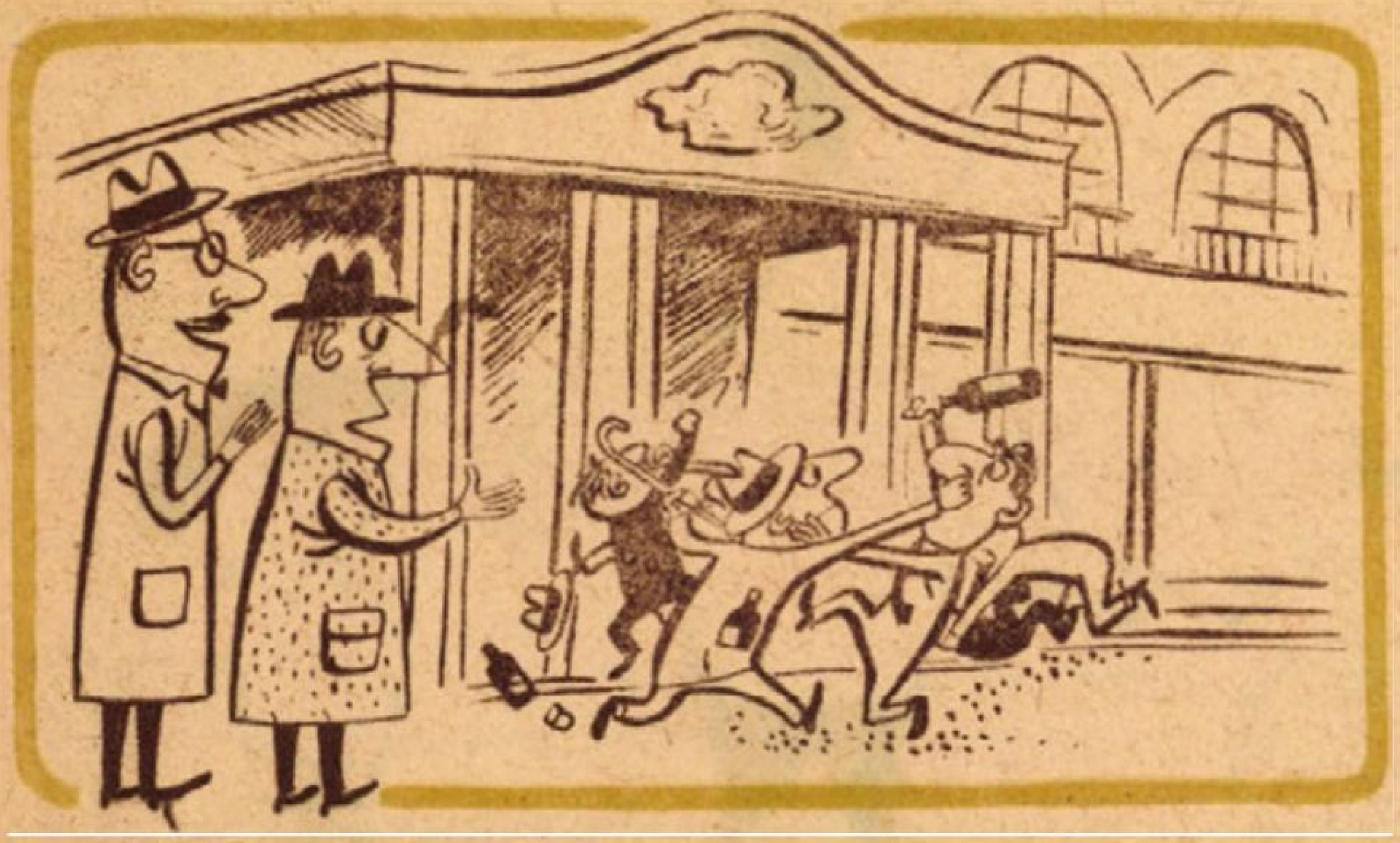
— Amennyivel több csurog be, mint egy pohár víz...!

*

Az Aranybika és a Szabadság étterem étlapja... Egyetlen debreceni specialitás sincs egyiken sem. Ugyanolyan az étlap, akár a budapesti, bécsi vagy koppenhágai. Pedig milyen híres debreceni különlegességek voltak azelőtt a Bikában! A birkapörkölt, az ecetes kaszáslé (jó tejfölösen), vargabéles és tizenkét halból készült hortobágyi halászlé, no meg a csikóskáposzta, amelyről Móricz Zsigmond és Krudy Gyula olyan sokat, olyan szépen írt. Debrecenben lehetne a táj-jellegű ételek legtöbbjét elkészíteni. Kár...

*

Csendélet az Arany Bika előtt

— Rettenetes, mindjárt késelni fognak!
— Dehogy! Egész Debrecenben nem lehet zsebkést kapni!

*

A Városi Tanács kereskedelmi osztályán 470 motorkérvény gyűlt össze.

— Havonta sok száz igénylés érkezik, pedig negyedévenként csak 80 motorkerékpárt kapunk — mondja Darai Béla, a kereskedelmi osztály vezetője. Két hortobágyi csikós is kért motort. Úgy látszik, keveslik az „egy lóerőt," Most hogy kapjon 480 igénylő a 80-ból?

Nehéz ügy, de Darai Béla, a volt boxbajnok, sok magyar mérkőzés hőse, talán a debreceni motorláz problémáját is legyőzi.

(sti)

Unigrill

Olvasom a napilapokban, hogy az Unigrill nem valami ördöngős masina; hanem a külföldön használatos Grill-sütők előnyeinek felhasználásával készült univerzális sütőtest. Ez a sütő — ahogy a tudósítás elmondja — abban különbözik a hagyományos sütőktől, hogy sugárzással pirítja az alája tett húst, tojást, sonkát, kenyeret stb. Egyszóval: mindent megpirít, amit aláraknak. Ezenkívül szétszedett állapotban még hajszárításra is alkalmas. Ez igen! Ilyen tepsit szeretnék énvenni magamnak. Hadd piruljon a hajam! De sajnos, én már tapasztalatból tudom, hogy ilyen csodatepsim nekem sose lesz, hiába is csinálnak étvágyat a lapok...

Azért állítom ezt ilyen makacsul, mert néhány sorral lejjebb azt is elmondja az egyik tudósítás, hogy elkészült egy teljesen modern mosógép mintapéldánya, amely még a ruhafacsarás munkálatait is elvégzi!... Hát igen, ez a második étvágygerjesztő hírecske rendítette meg bennem az Unigrillnek előlegezett bizalmat. Néhány évvel ezelőtt ugyanis a sajtó jóelőre beharangozta, hogy elkészültek a mindenttudó mosógépek. Felsorolták a gépek jótulajdonságait és várták a hatást. A hatás nem is maradt el, mert az emberek tízezrei velem együtt rohangásztak egyik KERAVILL-boltból ki, a másikba be, hogy mosógépet szerezzenek. Ez aztán az egyiknek sikerült, a másiknak nem. Nekem például nem. Ha bementem valahova, mindig azt mondták, hogy próbáljam meg a jövő negyedben. Én mindig megpróbáltam, de a jövő negyedek csak nem hozták meg nekem a mosó-

gépei. Aztán egyszer egy újabb hír jelent meg arról, hogy egy újabbfajta mosógép készül, amelyik nagyobb és sokkal megbízhatóbb, mint a régi. Mi sem természetesebb, hogy nyomban hajszát indítottam a nagyobb tudású gép elérésére, de minden igyekezetem eredménytelenül végződött. Megvallom őszintén, hogy az utóbbi időben egy kicsit már lanyhult a géphajszoló-kedvem és éppen kapóra jött az újabb híradás az Unigrillel és a facsarós mosógéppel. Most azután uccu neki, vesd el, magad — futhatok egyszerre kétjelé!

Bernáth Ede

Nem jó szomszédság

A Gölle községhez tartozó Szentivánpuszta apaállatait az általános iskola udvarán levő istállóban helyezték el. Két bika, két kos és két kan az állomány. A fedeztetés az iskola udvarán történik, ami nevelési és esztétikai szempontból egyaránt kifogásolható. A

bikák, kanok és kosok ugyanabból a kútból isznak, amelyből az iskolásgyerekek. A legeltetési bizottság többször kérte, hogy az apaállatokat máshova helyezzék, de minden ilyen irányú próbálkozás eredménytelen maradt.

Beszéltem telefonon a kaposvári Járási Tanács mezőgazdasági osztályával. Közölték velem: utasították a göllei Tanácsot, hogy a bikákat az istálló portájáról vigyék a TSZ-istállóba és az átszállítást jelentsék nekik, de maradt minden a régiben.

Harminckét gyereket tanítok 1956 szeptember elseje óta. Sajnos, erre a harminckét gyerekre nem tesz jó hatást az, hogy az apaállatok istállója az általános iskola területén van. Véleményem szerint, két ilyen intézmény egy helyen nem lehet!

Kovács Lajos
igazgató tanító
Gölle, Szentivánpuszta

* * *

Beszéltünk a göllei tanácselnökkel. Szerinte eddig egyetlen tanítónak sem volt kifogása az apaistálló ellen és a TSZ-istállóra a most újjáalakuló szövetkezetnek szüksége van. Az állatokat tehát oda nem tehetik. A tanácselnök közölte azt is, hogy a Járási Tanáccsal egyetértésben falat húzatnak az iskola és az istálló közé.

Véleményünk: a tanítónak igaza van, amikor sérelmezi a jelenlegi helyzetet. Kár, hogy a régebbi tanítók nem tiltakoztak az istálló-szomszédság ellen. Ami pedig a falat illeti — ha elkésve is —, gyors munkával kell felépíteni, hogy az iskolásgyermekek érdeklődési köre száz százalékosan a tanítás felé terelődjék.

A humor könyvéből

EGON ERVIN KISCH, a „száguldó riporter" rövid ideig éjjeli szerkesztője volt az egyik prágai német nyelvű lapnak. Lapzárta előtt egyszer felhívta Thun herceg, Csehország akkori helytartója, aki valami sürgős utasítást akart vele közölni. De Kisch nem volt az az ember, aki holmi telefon trükkel hagyta volna magát rászedni.

— Thun herceg? — szólt vissza a telefonba. — Fogja maga azt még olcsóbban is adni.

A másnap kézbesített felmondó levélből tudta meg, hogy tényleg a helytartóval beszélt.

MENZEL roppant kíméletlenné vált, ha észrevette, hogy kis termetén vagy csúf arcvonásain mulatnak. Egy nap Kissingenben ült megszokott vendéglői asztalánál, amikor a szomszéd asztalnál fiatal pár telepedett le. A hölgy valami megjegyzést tett rá, mire mindketten hangosan nevetni kezdtek s valahányszor ránéztek, újból kitört rajtuk a jókedv.

Menzel elővette vázlatkönyvét és olykor-olykor egy sötét pillantást vetve a hölgyre, rajzolni kezdett. Pár perc múlva a kísérő Menzel asztalánál termett.

— A hölgy nem engedi meg, hogy ön lerajzolja — mondta szigorúan.

Menzel szó nélkül felmutatta a vázlatot, amely egy jól táplált libát ábrázolt. S mire az utolsó ceruzavonások elkészültek, a fiatal pár már nem volt a vendéglőben.

*

HUNYADI SÁNDOR kolozsvári újságírókorában egyszer a vasúti restiben ebédelt. Fizetéskor hívatja a tulajdonost:

— Vigasztalhatatlan vagyok. Most vettem észre, hogy otthon felejtettem a pénztárcámat.

— Nem tesz semmit kérem, mindjárt segítünk rajta.

— Hogyan lehet ezen segíteni?

— Írja föl a falra uraságod a nevét és a számlaösszeget s holnap majd kifizeti.

— Az ördögbe is, a falra írjam a nevem, hogy mindenki rajtam nevessen?

— Biztosítom uram, senki sem fogja a nevét meglátni. El fogja takarni a felöltője.

A tavaszi tárlat néhány alkotása

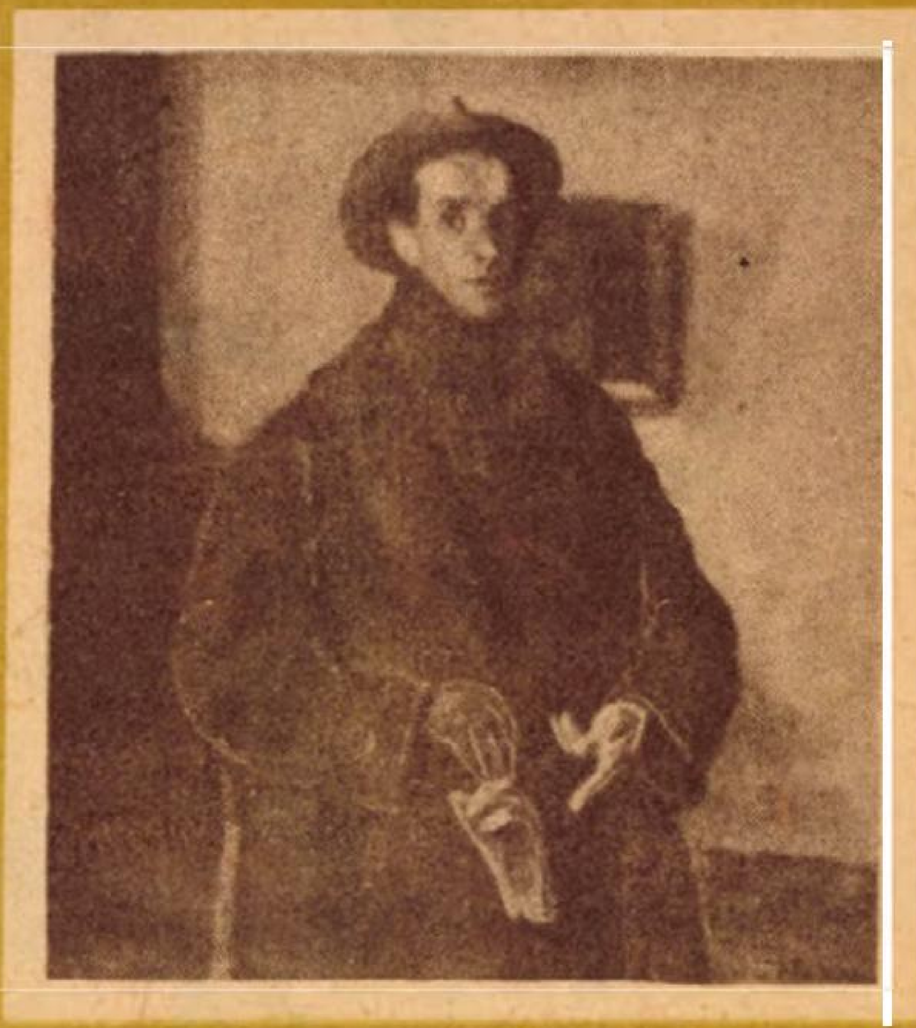
Nem tudtuk megállni, hogy ne írjunk alájuk egy-két sort

VILT TIBOR: A Tiszalöki Erőmű szobordísze

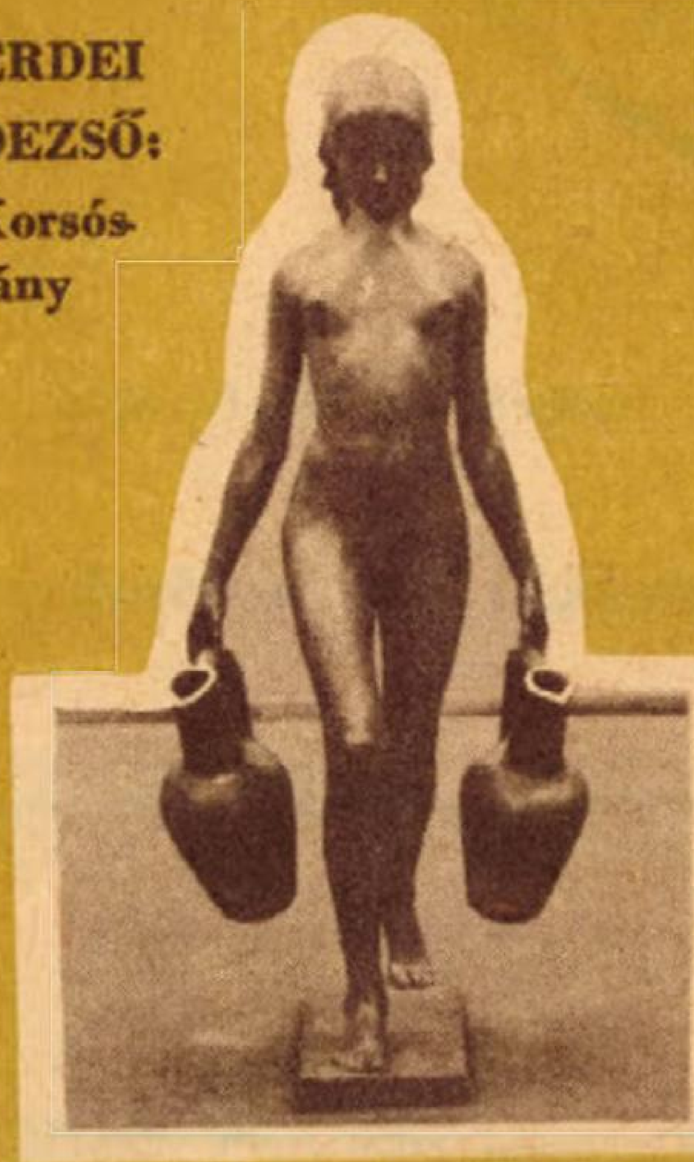
— Most kell hazajönni, te gézengúz?!

BENCZE LÁSZLÓ: Önarckép

— Anyukám, megint lyukas a kesztyűm!

ERDEI DEZSŐ: Korsós lány

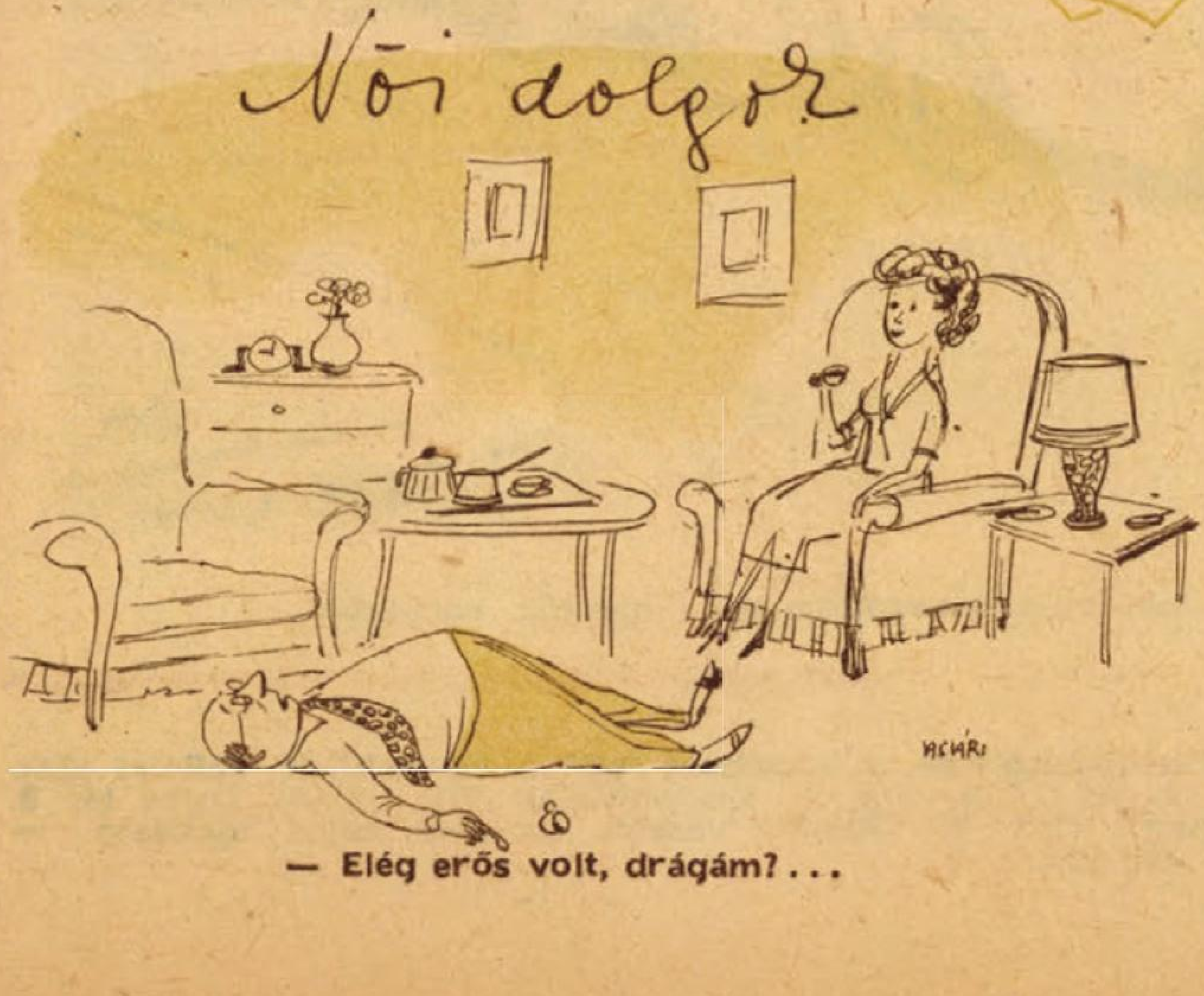
— Meghoztam a bort, de nem volt nálam elég pénz...

BIZSE JÁNOS: Kompozíció

Nem fontos, de érdekes

Női dolgok

— Elég erős volt, drágám?...

Ezt olvastuk!

A négy néha három

Az Ifjúsági Kiskönyvtárban jelent meg új kiadásban Verne: *A világ ura* című regénye. Ezt olvastuk a 147. oldalon:

„Én egyedül voltam — folytatta beszámolóját Wells — egyes-egyedül ennek a kis öbölnek a végében... *Ha akkor ön itt lett volna, Strock úr, a két nyomozójával* együtt — *hárman* kettő ellen megpróbálhattuk volna elfogni őket..."

Számoljunk egy kicsit! Wells, meg Strock az kettő, meg a két nyomozó, ez már testvérek között is legalább — *négy*...

A példa ragadós. Ha lehet a kétszer kettő néha öt, úgy látszik *a négy is lehet néha három*...

Hét plusz egy

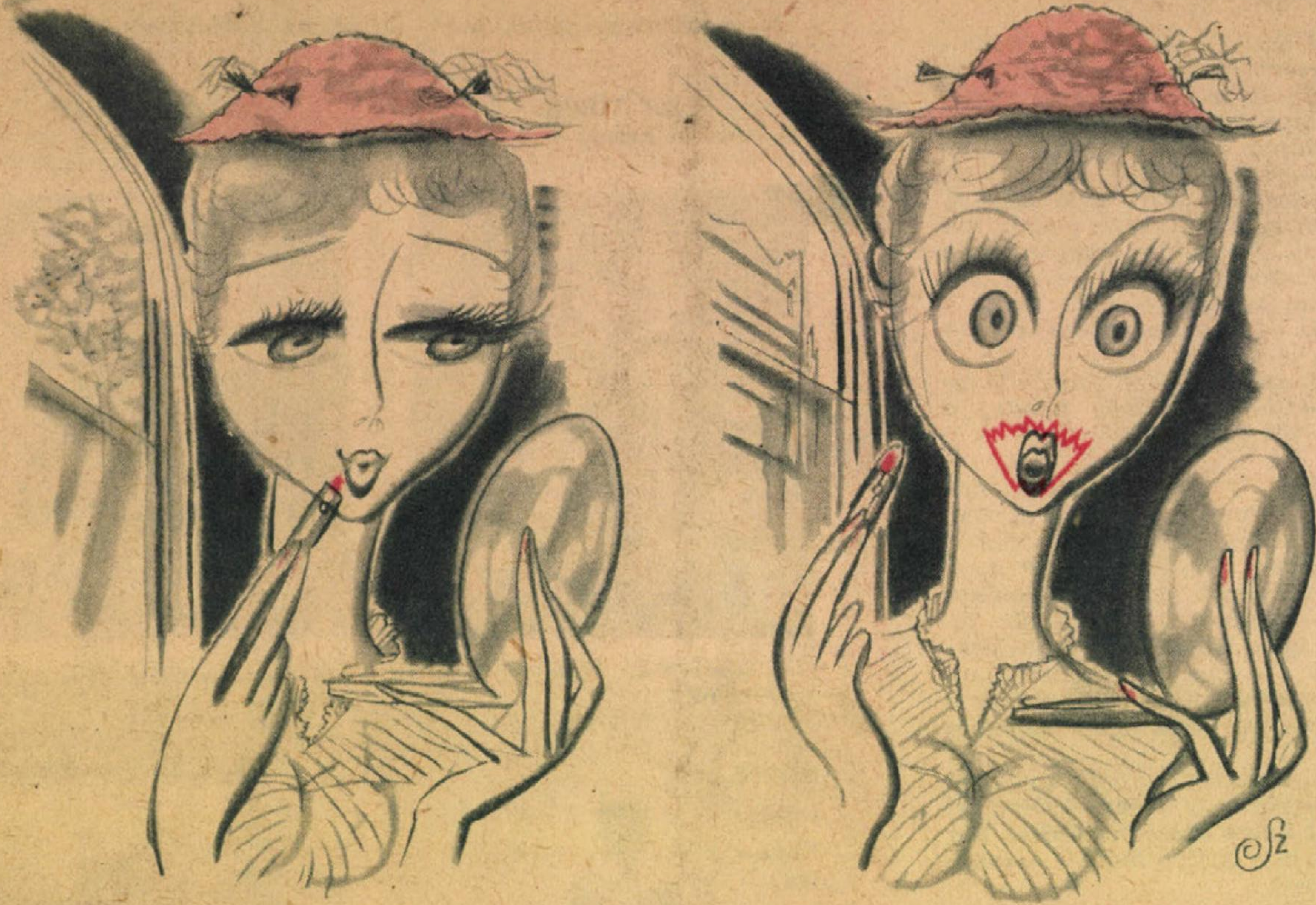
Hét figyermeke után Harry Ryan clevelandi lakos feleségének nyolcadszorra kislánya született. Erről a valóban örvendetes eseményről a Nők Lapja legutóbbi száma „Végre egy lánytestvér!" cím alatt értesíti a magyar olvasóközönséget. Cikkét így kezdi:

„Érdemes volt próbálkozni..."

Így is van. Amíg az ember próbálkozni tud, a sikerre mindig van reménye.

Autóbuszon

Szür-Szabó József rajza

Gödrösek a pesti utcák.

Éjszakai anzix Budapestről

Gerő Sándor rajza

. . . abból az alkalomból, hogy saját költségükön egyre több részeget szállítanak a mentők kórházba.

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.